23 R. Ahir 1396
23 NİSAN 1976

BEŞ LİRA

17

Sebil

Siyasi, Edebî, Tarihî
HAFTALIK GAZETE

herşey hak için

Sahib ve Başyazar
KADİR MISIROĞLU

Nesilleri imanla zırhlandırmadıkça netice vermeyecek olan:

SEKS CANAVARIYLA SAVAŞ !

SEKS CANAVARI İLE SAVAŞ

Takriben onbeş yılı mütecâviz bir zamandan beri Türkiye'nin büyük şehirlerini istilâ eden bir kelime var: S e k s. Bedelini ahlâk ve sıhhatimizle ödeyerek ithâl ettiğimiz bu kelime; ilk temevvüçlerini Ankara'da gösterdi. Kendisi gibi ithal malı olan « p a r t i » kelimesinin eline yapışarak mahrem köşelerimize girme fırsatını buldu: « S e k s P a r t i s i » diye bir terkibin içinde, ileri gelen (?) âile çocuklarına, « m e m n û m e y v e » lerini uzattı. Bu terkibe, kötü bir « a m e r i c a n i s m e » rehberlik ediyor; -o zamanki şâyiaya göre- onu, bu dile hayranlık duyulan mekteplerin civârında dolaştırıyordu. Aynı haber, « s e k s p a r t i s i »ne katılan gençler arasında, uyuşturucu madde kullanmanın da « m o d e r n i s m e »in başka bir tezâhürü olduğunu ortaya koyuyordu.

« F u h u ş », umûmiyetle günahkârlıklarını bile bile, çok def'a da o günâhın azâbıyla içleri kemirile kemirile o günâha katlanan « a v â m »ın; « s e k s »; günah fikrini, vicdan azâbını, bunlara benzer âmme müeyyidelerini, şahsiyetin kendini tahakkuk ettirmesine mâni bâtıl itikatlar manzûmesi sayan « y e n i g ü z i d e l e r »in adeli teskin vâsıtası olarak karşımıza çıktı. Bir milletin asırlardan beri süzülüp gelen iffet duygusunun yüzüne karşı bir şamar gibi uzanan « s e k s », bu korkunç kelime; o yılların aydın gençlerince (!); Türkiye'yi geri bırakan âmillerden birine karşı direnmenin bayrağı sayılıyor; üstlerinde böylece dalgalanıyordu.

Bu nesil; A h m e d M i d h a t E f e n d i'nin, R e c a i z â d e M a h m u d E k r e m'in bilhassa H ü s e y i n R a h m i 'nin bâzı romanlarında yer alan «Beyoğlu Asrileri»nin, günümüze göre istihâle geçirmiş yeni hüviyetleridir. Ancak onlar Beyoğlu'nda dolaşırlar; muârifeleri, hattâ ibtilâları da yabancı kadınlara, hiç olmazsa kendileri gibi alafrangalaşmak isteyen yerli hıristiyan kadınlarına inhisâr ederdi (Burada A h m e d M i d h a t E f e n d i 'nin *Karnaval* adlı romanı hâtıra getirilmelidir). Burada her iki cins de, içimizden hem «haute societé»mizden (!) çıkıyor. Onlar belki de kitap sahifelerinden zihnimize vurduğu için, ancak şaka mevzûu olabilecek birer gölge insan gibi görünürlerdi. Bunlar, aramızda dolaşan, birahânede kadehler kıran, -rivâyete göre- mektep yatakhânelerine viskiler sokan, caddelerde sakız çiğneyen (eskiler için sokaklarda yemiş yemek dahi ayıptı)... güzel günler görmüş veyâ böyle günleri tahayyül edebilen gözler için rahatsızlık veren birer gerçek. Onların -gülünçlükler de taşısa-aşkları vardı. Bunlar için «*aşk*» -adamına göre- rûhu tasfiye edici bu yüce duygu; ya E f l â t u n 'un «*idée'ler âlemi*» kadar mübhem sûrette hâtırlanabilen içi boşalmış, lâfızdan bir posası, ya da onun yepyeni bir mânâ kazanan hâli. Bir kısım ileri gelenlerimizin çocukları, bu kelimeyi «seks» le değiştirdiler. Filvâki, «aşk» sözüne bugün de iltifat var: Fakat «faire l'amour»un mutlak tercemesi olan «aşk yapmak» terkibi içinde.

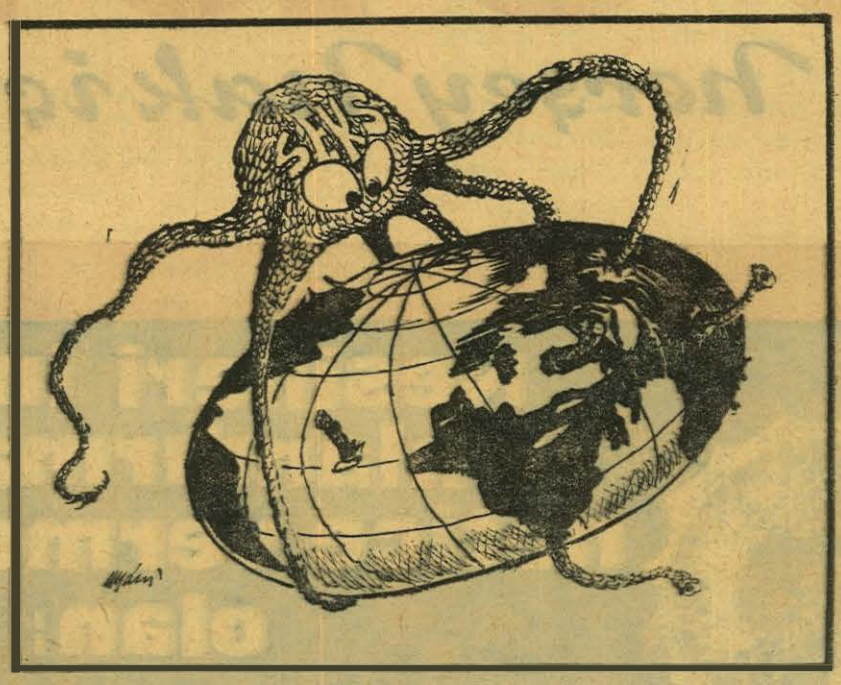

Y a k u p K a d r i K a r a o s m a n o ğ l u 'nun *Panaroma* adlı romanında olacak; plâjdan dönerken arabasına bindiği şoför tarafından kaçırılan bir genç kız vardır; rûhi sefâletine Avrupa'da şifâ ararlar: Herhâlde «seks» kelimesi, bunun çevresindeki dudaklardan işitilmeğe başlamış; anasının, babasının, kardeşinin dâirelerinde de, neşvü nemâ için gerekli havayı, lüzûciyeti, gıdayı bulmuş olmalıdır.

Lâfız; bütün levsiyle «yeni a r i s t o c r a c i e »den a v â m a sıçradı: Evin küçük hanımı gibi giyinmeğe, süslenmeye heves eden kapıcının kızı; erkeğe bakışta nasıl ondan geri kalabilir? İçindeki «sille-i peder» korkusuyle «seks hevesi» mücâdele hâlinde. Yeni asiller; tavırlarıyla avâma, «seks»in mübahlığı için fetvâ verdiler.

Sinemalar, bunu az zamanda çıplak sahnelerle halkın gözü önüne serdiler: Yenişehir perdelerinden, Dışkapı, Âbidinpaşa... perdelerine; Şişli, Osmanbey perdelerinden Kocamustafapaşa, Sarıyer, Samatya, Umrâniye... perdelerine kadar o taşındı. Sinema seyircisi olan halk; silâh gürültüsü etrâfında elini parçalarcasına alkışlamağa hâzır olsa bile, Anadolu'ya medeniliğin (!) yeni bir tezâhürü olan seks filmi taşınmakta.

Hele televizyonun yayılmasından sonra, ışıklar, evlere seks sahneleri boşaltıyor; eski hayâyı devam ettiren öyle babalar vardır ki, çocuklarıyla aynı manzaraları seyretmemek için, evlerinde televizyonun bulunduğu odadan bucak bucak uzak durmakta.

İskelelerde, istasyonlarda, havayolları terminallerinde kitap satan vitrinler veyâ sergiler; ona âit resimler meşheri: M e h m e d R a u f 'a isnâd edilen *Kaymak Tabağı'nın* mumla aranacağı bir devre girmiş bulunuyoruz.

İnsanları, asli hallerinden çıkaran yeni ilim, p é d a g o g i e », «éducation sexuelle» bahânesiyle, bilerek bilmeyerek beyinleri «seks»le yıkamakta, körpe vücutları «seks»le kavurmakta.

Seks, milletin ahlâkı üzerine kurulan bu külfetsiz ticâret; küçük çocuklarımızdan yaşlı insanlarımıza kadar milletin tekrâr edelim ahlâkıyla, kanıyla, guddeleriyle, ömrüyle beslenen bir canavar hâlini almıştır.

Bu canavardan kurtuluşun tek yolu; en güzel, en ince, en âsil, en temiz tezâhürlerini; asırların kabalıkları, hoyratlıkları tasviye ettiği kendisine inkişaf vasatı hazırladığı Türk hayâtında bulan İSLÂMİYETE DÖNMEKTİR...

OKUYUCULARIMIZLA hasbihal

Bazı okuyucularımız da gazetemizde neşredilen filân gazete veya falan kitaba âid reklâmlardan dolayı bizleri muâheze ediyorlar. Bunların neşrinden siyasi veya fikrî bir takım iltizamlar manâsını çıkarıyorlar. Filhakika böyle düşünmekte bir dereceye kadar haklıdırlar. Fakat bu gibi reklâmları bir nevi makale gibi, bizden sâdır olmuş fikirlere ma'kes addetmek pek de doğru olmasa gerektir. Zira her ne kadar ilân hususunda bir takım temel umdelere riâyet mecburiyeti varsa da bu ölçüyü *dâvâmıza zıt olanları neşretmemek»* ten daha ileriye götürmeye imkân olmadığı muhakkaktır. Zira bunlar, nihâyet ilândırlar. Çizginin sağındaki her şahıs ve müesseseye derece derece ve fakat mutlak surette dost olduğunu ilân eden bir gazetenin gönderilen bir ilânı neşretmemesinin «*husûmet izhârı*» manâsını tazammun edeceği ve bu sebeple tarafımızdan ihtiyârı imkânsız olduğu meydandadır.

Aldıkları makbuzlarla abone kaydettikleri kimselerin isim ve adreslerini idârehânemize hâlâ göndermemiş bulunanlar vardır. Geçen nüshamızda belirttiğimiz gibi, bu gibi kimseler tarafından kaydedildiği anlaşılan bazı abonelerden şikâyet mektupları almakta, fakat kayıtlarımızı kontrol ettiğimizde bunların adreslerinin bize intikal etmemiş olduğunu görmekteyiz. Hâlâ nezdindeki makbuzla abone kaydetmiş olup olmadığını bildirmeyen bu gibi kardeşlerimize son bir çağrıda bulunuyoruz. Lütfen ellerindeki makbuzları kullanmamışlarsa aynen, kullanmışlarsa sırf kullanılan sâhifelerin dip koçanlarını idârehânemize göndersinler!. Bu son ricâmızdır!.

SEBİL îman ehlinin en gür ve cesur sesidir! Onun, kılıçlaşan kalemlerini -gerektiği şekilde- müessir kılacak olan sevgili okuyucularımızın mütevâli teveccüh ve alâkalarıdır.

Hak'tan selâm ve âtıfet dileriz; hidâyete tâbi olanlara!..

— herşey hak için —

Sebil

Millî Gazete
OKUYUNUZ!

İBÂDET PSİKOLOJİSİ

«Eğer beni öldüreler külüm göğe savuralar
Toprağım anda çağıra bana seni gerek seni»
Yunus EMRE

Prof. Dr. Ayhan Songar

— II —

Başka bir deyimle, İnsan için ilâhi emrin dışına çıkmak, ona isyan etmek, aklın gösterdiği doğru yoldan ayrılmak «mümkün»dür. Bu sûretle insan, kendisinin yaradılış sebep ve hikmetinin dışına çıkmış ve «ilâhi mücâzât» a müstahak olmuştur. Allah'a kulluk etmenin zevkinden mahrum olma, yaradılış sebebini idrâkin saadetine erememe ile bu dünyada zaten mücazât tecelli etmeye başlamaktadır. Peygamberimiz (s.a.) bir Hadis-i şeriflerinde imanla birlikte Allah'ın irâdesine teslimiyeti ve ona götüren metodu tarif etmiştir: «İslâm, bir kimsenin namazını kılması, senede bir ramazan orucunu tutması, haccetmesi ve zekât vermesidir». İbâdetleri çerçeveliyen bu emirler içinde herşey mündemiçtir. Bunları muntazam bir şekilde yerine getiren kimse, esâsen kötülüklerden arınmıştır, Allah'ın emir ve nehiylerine uymadan ibadet etmek mümkün olmadığından gerçek bir müslümanın İslâm'ın Dünya hayatımız için çizdiği çizgiden çıkması düşünülemez.

İbâdet psikolojisinin en ehemmiyetli ve dikkate değer taraflarından biri de ibâdet'in «fayda» ve «kâr» mülâhazası ile yapılmaması, sırf «Allah emridir» diye, Allah'ın rızasını tahsil için ifâ edilmesidir. Bir misal olarak oruç ibâdetini ele alalım.

Oruç'u basitçe bir perhiz gibi ele almak gafletlerin en büyüğüdür. Aslına bakarsanız, gündüz yediğimiz iki öğün yemeği gece yemekle herhangi bir perhiz yapmış da olmayız. Oruç, Allah'ın Kur'an-ı Kerim'de «Ey iman edenler! sizden öncekilere farzolunduğu gibi size de oruç tutmak farzolundu, tâ ki korunasınız» Ayet-i kerimesi ile emrettiği bir ibâdettir. İbâdetlerin Allah rızası için, Allah'a karşı bir borç, ödenmesi, yerine getirilmesi gereken bir vecibe olduğu için ifâ edilir. Bu sebepledir ki; ibâdetlerin temelinde herhangi bir karşılık, bir fayda kaygısı yatmamalıdır. Oruç tutan kişi sırf «Allah emridir» diye, sadece «Allah'ın rızasını tahsil için» aç kalmakta, Dünya nimetlerinden uzak durmaktadır. Böylesine hasbi bir davranış, bu şekilde bir teslimiyet ve en büyük yerden gelen emre itaat etme şuuru, insana, insan olma haysiyet ve şerefini taşıyan kimseye, insan olma hazzını tadan kişiye büyük bir rûhi huzur ve tatminkârlık verecektir. İşte bu noktada oruç ibâdeti kendiliğinden ortaya çıkmaktadır. Bu, büyük bir ruh ve vicdan huzuru, borcunu ödemiş, vazifesini yapmış kimselerin eriştiği mânevî tatmin duygusudur.

İslâm, nefs-i emmâre'yi târif etmiştir. İnsanın birtakım bedenî ihtiyaçlarının doyurulması ve Dünya ile alâkalı birtakım faaliyetlerde bulunmamız için gerekli bir enerji kaynağı, bir kuvvetten ibâret olan nefs-i emmâre, ayni zamanda devamlı olarak kontrol altında tutulması gereken ve serbest bırakıldığı zaman zararlı olan bir kuvvettir. Nasıl kontrol altına alınmamış bir buhar tazyiki, kazanını patlatır ama kontrollu kullanıldığı takdirde bir tren katarını çeker götürürse, nefs-i emmâre'nin de kontrol altında faydalı istikamete sevki gerekir. Nefs-i emmâre'ye bütün felsefî doktrinler, biyolojik ve psikolojik teoriler ehemmiyetle temas etmektedirler. Davranışçıların «içgüdü» (sevk-i tabi'i) dedikleri, Freud ve psikanalizcilerin «şuuraltı» diye adlandırdıkları, refleksçilerin ise «şartsız refleks» diye tarif ettikleri bu vakıa İslâm'da, hepsinden önce ve hepsinden daha açık ve mükemmel bir şekilde «nefs-i emmâre» tâbiri ile târif edilmiştir. Şunu bilhassa tekrar edelim ki; nefs-i emmâre de bir mahlûk'dur, vardır, gerçektir ve lüzumlu, zarûridir. Bir insanın karnı acıkmasa yemek yemez ve ölür, cinsî sevk-i tabi'i olmasa neslin üremesi mümkün değildir, yükselme ve üstün olma arzusu bulunmasa insanlığın ileri gitmesi tasavvur edilemez. Ancak, bunların hiçbirisi kontrolsuz ve alabildiğine doyurulup tatmin edilemezler, kontrol ve baskı altında tutulmaları gerekir. Oruç ibâdeti bize, nefsimizi baskı altına almayı öğrettiği için en değerli bir talim ve terbiye vasıtası olarak lütfedilmiştir. İşte, sırf Allah rızası için yapılan bir ibâdet'in, oruç'un büyük fâidesi burada kendini göstermektedir. Trakya'nın köylerinden gelmiş bir vatandaşımıza soyadını sordum, «kavgalı» dedi. Kiminle kavgalısın?» sualime verdiği cevap ise beni kalbimden vurmuştu: «Kendi nefsimizle beyim -diyordu- başka kavga edecek kim var ki?...» İşte oruç, insanoğlu'nun kendi nefsi ile kavgasında Allah'ın emrine uyarak kazandığı zaferdir. Midemiz olduğu kadar dilimiz, elimiz, gözümüz, kulağımız ve rûhumuz her türlü kötülükten uzak tutulur. «Oruç tutunuz tâ ki korunasınız...»

Diğer bir ibâdet namaz'dır. Namaz günlük hayatımızı düzenler. Günde beş defa ve belirli zamanlarda Allah'ın huzuruna çıkmamızı temin eder. Müslümanın mirâcı olan namaz yaradanımız olan Allah'a teslimiyetimizi ve minnettarlığımızı isbat için bütün maddî alâkaların terkedilmesi demektir. Namaz, Allah'ın huzuruna bir ruhanî seyahattir. Böylece iman ancak ibâdet ile kemâle erer ve insan onun sağladığı büyük huzura ermiş olur.

Birgün Şam'a gelen bir derviş Muhiddin-i Arabi'yi görmek ister ve «Allah'ın var olduğunu isbat için binbir delili olduğunu» söyler. Muhiddin-i Arabi'nin ona cevabı muhteşemdir: «Demek Allah'ın varlığından binbir şüphesi var, öyle mi? «... İşte ibâdet de bu psikoloji içinde yerine getirilmeli, şeksiz ve şüphesiz, hiçbir karşılık ve fâide kaygısına düşmeksizin, sırf Allah emridir diye yapılmalıdır, «tâ ki korunalım...».

(*) Din Görevlileri Yardım ve Kültür Merkezi» konferanslarından. Kadıköy Halk Eğitim Merkezi, 4.4.1976.

OTO MAZOT
BİLUMUM MAZOT POMPA AVARI VE YEDEKLERİ İLE HİZMETİNİZDEDİR
Pangaltı, Dolapdere Cad. 178-180 Tel.: 47 14 64
İSTANBUL

başyazı

İhtilâl mantığı

İhtilâllerin mesnedi kuvvettir. Muvaffak olurlarsa meşrûiyyet iktisab eder, olamazlarsa anarşi addolunurlar. Aslında mücerred olarak bir hakikat ihtivâ etmeyen bu mantık, bütün ihtilâller için müştekrektir. Bununla beraber, hiç bir ihtilâl devlete hâkim olmaya muktedir olduğu için ortaya çıktığını söylemez. Kendine huruç sebebi olarak bir takım bahâneler arar. Bir kere gâlip ve hâkim vaziyete gelince de, bu bahâneleri bulmakta güçlük çekilmez.

Ancak mes'elenin asıl mühim noktası, istinad edilen sebeplerin amme vicdânını tatmin edip etmemesi keyfiyetidir. Eğer böyle bir tatminkârlık sağlayacak esbaba istinad edilmezse, kısa zamanda altından kalkılamıyacak aksülâmellerle karşılaşılır. Bunlar, fiilî tahakküm sebebiyle açıkca izhar edilmeseler bile, kısa zamanda ihtilâlcilerin başlangıçta o yan bakılamıyan otortelerini, zaafa uğratır ve sıfıra müncer kılarlar.

Bunun en tipik misâli, adına «*ihtilâl*» yerine kasden «*inkılâb*» denilmiş olsa bile, 27 Mayıs hareketidir. Gerçekten bunun için istinâd edilen sudan bahâneler, daha ihtilâl nihâyet bulmadan bile müessiriyetini kaybetmiş ve Türk umûmî efkârı, onların icraatlarına karşı adem-i tasvibini her vesile den istifâde ederek izhardan geri kalmamıştır. Bunu hisseden 27 Mayıs ihtilâlcileri, nâmına vekâletsiz iş gördükleri Şanlı Türk Ordusu'nun otoritesine sığınmış, mâruz kaldıkları husûmeti, dâimâ bu kutsî müesseseye karşı imiş gibi göstermek açık gözlülüğünü irtikâb etmişlerdir. Hakikatte ise, onların şerefli Türk Ordusu'yla alâkaları, daha ilk günden -fiilî ve hattâ psikolojik olarak- kesilmiş bulunuyordu.

Tarih boyunca, millet tarafından mukaddes bir ocak olarak tanınmış bulunan ordumuz, ne yazık ki, kendisini bu hareketin nâmına yapılışındaki emr-i vâkii kabûl mecbûriyetinde hissetmişti. 27 Mayıs ihilâlcileri halâ da devam eden bu durum, yüzünden, TBMM, ne yâni millî irâdeye karşı kendilerini ordunun bir nevi mümessili mevkiinde görmek alışkanlığından kurtulamamışlardır. Bunlardan ikide bir sâdır olan ölçüsüz ve hadnâşinâsâne beyanlar, bu alışkanlığın fiilî tezâhürleridir.

Millî hâkimiyeti isti'mâl selâhiyetini milletten taleb etmeye cesâret edemiyerek, kendilerine bizzat getirdikleri anayasa ile «*temelli*» sıfatını yakıştıran bu temelsizler, hâlâ o eski ihtilâlci mantığından kurtulamamış bulunmaktadırlar. Bunun en yeni misâli de, Muzaffer Yurdakuler'in kendi icadkerdeleri olan anarşiye kurban giden oğlunun tabutu başında:

«— Müsterih uyu, senin intikamını bizzat alacağım!..» demesidir.

Halbuki, suçluya hesap sormak devletin hakkıdır. Kanunlarımız re'sen ihkâk-ı hakka cevaz vermezler. Bu da peki tabiidir. Zira herkes devlete müracaat etmiyerek hakkını bizzat almaya kalkarsa, bundan önüne geçilmesi imkânsız bir anarşi doğar. Ancak esâsen anarşi demek olan ihtilâle inanmış ve herşeyini buna borçlu bulunan Muzaffer Yurdakuler'in bu sözlerinde yadırganacak bir cihet yoktur. Adam kendisini hâlâ Millî Birlik Komitesi'nin o hâkim-i mutlak kesildiği günlerde sanıyorsa ne yaparsınız!..

Fakat burada ona hatırlatılacak bir husus vardır ki, o da ınkılâbların tabiatından doğan bu mantığın, mer'iyyet ve makbuliyeti kabul edildiği takdirde kendisinden intikam almak isteyecek binlerce vatandaşa da cevaz vermek mecburiyetidir. Bu takdirde kendisinin bu güne kadar yaşayabilmiş olmasını da bir şans ve tesâdüfe hamletmek gerekmez mi?..

Kısaca söylemek icab ederse, asıl ehemmiyetli olan, kendilerini hâlâ devletin üstünde görmek alışkanlığından kurtaramayan bu temelli etiketli temelsizlerin böylesine kuru sıkı iddiâ ve ihtarları değil, asıl, bu hukuk dışı mantığın milletçe benimsenmesi ve tatbik mevkiine konulmasıdır. Bu takdirde şerefli Türk Ordusu'nun kendilerine:

«— Sizi ben dahi koruyamam!..» diyeceği muhakkaktır. Zira efrâdını milletten alan, hikmet-i vücûdu milleti muhafaza ve müdafâa olan ordu'nun da, böylelerine sahip çıkmıyacağı ve artık geçmişteki gibi bir takım emrivâkileri kabul etmiyeceği muhakkaktır!. Çünkü Anarşinin barınmasına en gayri müsâid mahâl, tarih boyunca disiplin ve milletine bağlılığıyla şöhret yapmış bulunan yüce Türk Ordusu'dur!..

Kadir Mısıroğlu

TAHLİL

Kemalist İnkılâbın Fârikaları

1 — LÂDİNİLİK

— 11 —

Gerçekten kanunun mer'iyete girmesiyle matbaaların çoğu kapanmış gazeteci ve kitapçılar iflâs edecek bir duruma gelmişlerdi. Bu yüzden devlet -hiç olmazsa gazetecilere- bir miktar tazminat ödiyerek bu yükü hafifletmek gibi bir takım tedbirlere baş vurmak mecbûriyetinde kalmıştı.

Resmi dâirelerdeki durum ise daha da berbattı. Zoraki bir sûrette yeni yazıyı kullanmaya uğraşanların yazdıkları okunmaz, okunsa da imlâ bozuklukları yüzünden pek bir şey anlaşılmazdı. Gerçi, lâtin asıllı yeni alfabenin tabiatından doğan bu mahzur hâlâ da giderilebilmiş değildir.

Fakat o günlerde bu hatalar daha da fâhişti. Bâzı harflerin eksikliklerinden doğan manâ karışıklıkları için, elli yıldan beri hiç bir tedbir alınamamış olması hazindir. Bu yüzden bugünkü nesiller Türkçe'yi hakkıyla telâffuz eden birinden işitmedikçe -maâlesef- doğru konuşamamaktadırlar.

Muhâkemelerde maznunun ağzından çıkanı aynen zabtetmek vazgeçilmez bir hukuk prensipi olduğu halde yeni yazının sür'atle yazılamaması yüzünden bu esasa riâyet edilememiş hâkimlerin zabıt kâtiplerine anladıklarını yazdırmalarıyle iktifâ edilmiştir. O zaman Türk adâletinden alaylı bir sûrette «daktilolu adâlet» diye bahsedilmesine sebep olan bu mahzur da hâlâ giderilmiş değildir. İslâm yazısının bir nevi steno gibi sür'atle yazılabilmesindeki kolaylık onu yasaklayan kanun tarafından bile bilinmekte ve kabûl olunmaktaydı. Gerçekten «Türk Harflerinin Kabul ve Tatbiki Hakkında Kanun» un altıncı maddesinde:

«Resmi ve husûsî bütün zabıtlarda 1930 Haziranı ibtidâsına kadar eski Arap harflerinin stenografi makamında istimâli câizdir...» denilmektedir. Bu durum İslâm harflerinin sür'atle yazılabilmesi hususundaki kolaylığın resmi bir ağızdan kabul edilmesinden başka bir şey değildir.

İslâm harfleri bu sür'atli yazılabilmesi yüzünden hâlâ da, onu bilenlerce tercihan kullanılmaktadır. Bu gibiler içinde devrimbazlıkla şöhret yapmış olanlar bile vardır. Meselâ Cumhuriyet Gazetesi'nin ilerici (!) başyazarı Nâdir Nâdi makalelerinin müsveddelerini el'an İslâm harflerilye yazmaktadır. Ölümünden az bir müddet önce kendisiyle bir röportaj yapılan Falih Rıfkı Atay dahi makalelerini İslâm harfleriyle müsvedde ettiğini, bu harflerin bir nevi stenografi vasfını hâiz bulunduğunu itiraf mecbûriyetinde kalmıştır.

O Falih Rıfkı, ki vaktiyle «Şarklılıktan kurtulabilmek» için islâm harfleriyle yazılmış bütün eserlerin

Kemalist İnkılâbın

— XVII —

Kadir Mısıroğlu

toplattırılıp yakılmasını teklif etmişti. Bu arada son derecede câlib-i dikkat bir misal olmak üzere Aziz Nesin gibi devrimbazlıktan solbazlığa geçmiş bir yazarı dahi misal gösterebiliriz. Onun da yazılarını İslâm harfleriyle tesvid eylediğini Bâb-ı Âli'de hemen hemen bilmeyen yoktur. Esasen bir kısım solcular Harf İnkılâbı'nın manâsızlığını kabulde insan ehliyle bir bakıma ağız birliği etmektedirler. Kendilerince «üst yapı»ya taallûk eden bu değişikliğin hiç bir faydası ve lüzumu yoktu. Bu görüşe son zamanlarda tarih araştırmalarına hasredilen sol kitaplarda sık sık rastlanılmaktadır.

Lâtin asıllı yeni harflerin kabûlüyle okur-yazarlık sıfatını kaybeden efrâd-ı milleti bu yeni alfabeye alıştırmak için «Millet Mektepleri» denilen mektepler açılmıştı. Bunlara devamın bir yaşı yoktur. Fakat iddia edilegelenin aksine olarak hiç kimse bu mekteplere gitmek ve yeni yazıyı öğrenmek istemiyordu. Bu yüzden halka karşı demokratik icaplar ve insan haklarıyla hiç bir sûrette kâbil-i te'lif olmayan bir cebir ve zulüm tatbikine girişildi. İnsanlar sokaklarda polis mârifetiyle yollarından alıkonularak Millet mektebi şehâdetnâmesini hâiz olup olmadıkları soruldu. Böyle bir diploma gösteremiyenler yaka paça en yakın millet mektebine götürülerek kaydettirildiler. Derdest işlerinin tâkibinden alıkonularak bu mekteplere devama icbâr edildiler. Mukâvemet edenler çeşitli eziyetlere uğradılar. İnkılâbın bu anormal hızı, terörist davranışı asgari dört beş sene müddetle devam edip gitti.

Gazete ve mecmualarda lâtin harflerinin müdâfaası sadedinde dalkavukça yazılar yazdırıldı. Her vesileden istifâde eden inkılâb tüfekçileri halka bu harflerin lüzum ve ehemmiyetini (!) İslâm harflerinin kötülüklerini (!) anlatmaya koyuldular.

O zamanlar her tarafta açılmış bulunan Halkevleri'nde konferanslar ve temsiller verildi. Masûm Türk çocuklarına İslâm harfleriyle alay eden şiirler okutuldu ve bu istikâmetteki temsillerle Kur'an alfabesi alaya alındı.

Bütün bu yazı, konuşma ve temsillerle halkın dini hissiyâtı icabı olarak bağlı bulunduğu İslâm harfleri gözden düşürülmek istenirken bununla gerçekleşmesi arzu edilen sâdece şekli bir inkılâb değildi. Hakikaten terk edilen harflerin bizi kötülenen ve «köhne» olarak tavsif edilen mâziye bağladığı açıkça ortaya konuyordu. Bunu İnönü'nün meclisteki müzâkerelerde söylediği şu sözler gayr-ı kâbil-i münâkaşa bir sürette ortaya koymaktadır. Meclis zabıtlarından aynen alarak dikkatlerinize arz ediyoruz:

«Türk Harfleri Kanun Lâyihası mevzuu üzerinde söyliyeceklerim açık ve kısadır. Büyük Reisicumhur Hazretlerinin işâret buyurdukları gibi Türk harfleriyle, büyük Türk Milleti yeni bir nur âlemine girecektir. Biz buna samimiyetle ve vicdânî bir itimadla inanıyoruz. (Alkışlar) Teşebbüs, esâsan milleti kurtarmak teşebbüsüdür. Tecrübelerimizle memleketin her tarafında yakından gördünüz ki; Türk alfabesiyle bu milletin okuma-yazma mücâdelesine girmesi her tarafta büyük bir açılma, büyük bir kolaylık vermiştir. Bugünkü neslin ve büyük müceddit meb'usların aldığı tedbirleri ve gördüğü işleri istikbalde yazmak için hazırlanan müverrihlerin bir noktaya bilhassa dikkatlerini celbetmek istiyorum:

Hiç bir kanun lâyihası müzâkere olunduğu anda cidden tatbik olunacağına ve büyük neticeler vereceğine bu kadar yakın emniyet vermemiştir. Yani hiç bir kanun müzâkeresi, ânında memlekette candan kabul olunacağına, cidden tatbik edileceğine, vâsi ve feyizli neticeler vereceğine bu andan daha ziyâde kani' olmam mümkün değildir. Sebebi vâzıhtır. Çünkü böyle bütün bir milletin hayatına, fikrî ve mânevi yaşayışına te'sir edecek olan esaslı İslâh bütün millet içinde her köşede esaslı olarak işlenmedikçe teşebbüs edilmek çok cesâret ister.

Bu kanun lâyihasıyla Türk Milleti'nin fikri hayatına yeni bir devir açıyorsunuz. Bir sözü tekrar ederek maruzâtıma nihâyet vermek isterim. O da tedbirin hayırlı ve faydalı olduğuna cidden ve samimen inanışımızdır. Büyük işlerde samimi inanmak o işin muvaffakiyetle neticelenmesi için muhtac olunan başlıca kuvvetir. Bu kuvvet o kadar mühimdir ki, bunun karşısında yenilmeyecek zorluk ve aşılmayacak tümsek yoktur.» (Alkışlar)

Meclis zabıtlarından aynen aktarılan bu sözler, İnönü'nün bu alfabe değişikliğinden doğması melhuz aksülâmellerden çekindiğini, yüreğinin korku dolu olduğunu açıkca göstermektedir. Bu işin büyük ölçüde «cesâret» i gerektirdiğini söylemesi bunun delilidir. Fakat diğer taraftan da bu değişiklikle «Türk Milleti'nin yeni bir nur âlemine gireceği» ni ifâde etmesi bu inkılâbın maksad ve ruhunu ortaya koymaktadır. Tabiatiyle bu «nur âlemi» hristiyan batı dünyasıdır. Esasen kendisinden sonra konuşanların sözleri de aynı noktayı teyid etmekteydi.

O zaman Konya Meb'usu bulunan Refik Koraltan:

«— Büyük mürşid ve münci çok müsâid olan milletimizi asırlardan beri terakki yollarından geri koyan Arap harfleri yerine lâtin esasından gelme yeni Türk harflerini alarak milleti yeni bir nur âlemine götürüyor. Efendiler, bundan sonra aziz milletimiz büyük mürşid ve dâhinin nurlandırdığı bu yolda manevi bazinelerin anahtarı olan bu vasıta ile terakkinin en yüksek merhalesine az zamanda varacaktır. Hepimiz intihab dâirelerimizi, hattâ köylerine varıncaya kadar gezdik ve şükranla gördük ki, büyük dâhinin ilk işâreti üzerine kendisine candan bağlı olan necib ve müstaid milletimiz kelimenin bütün kuvvetiyle ayaklanmışlar, harekete gelmişler. Hiç okumayan, yazmayan gençler ve ihtiyarlar az zamanda yeni harflerle okuyup yazmaya başlamışlardır. Şu dakikada esâsen hepimizce kat'î bir iman hâlinde tecellî eden Türk'ün yüksek ve parlak istikbâline gururla bakıyorum. Aziz ve kahraman milletim sen var ol ve var olacaksın! Milletlerin gıpta ettiği dâhi rel-

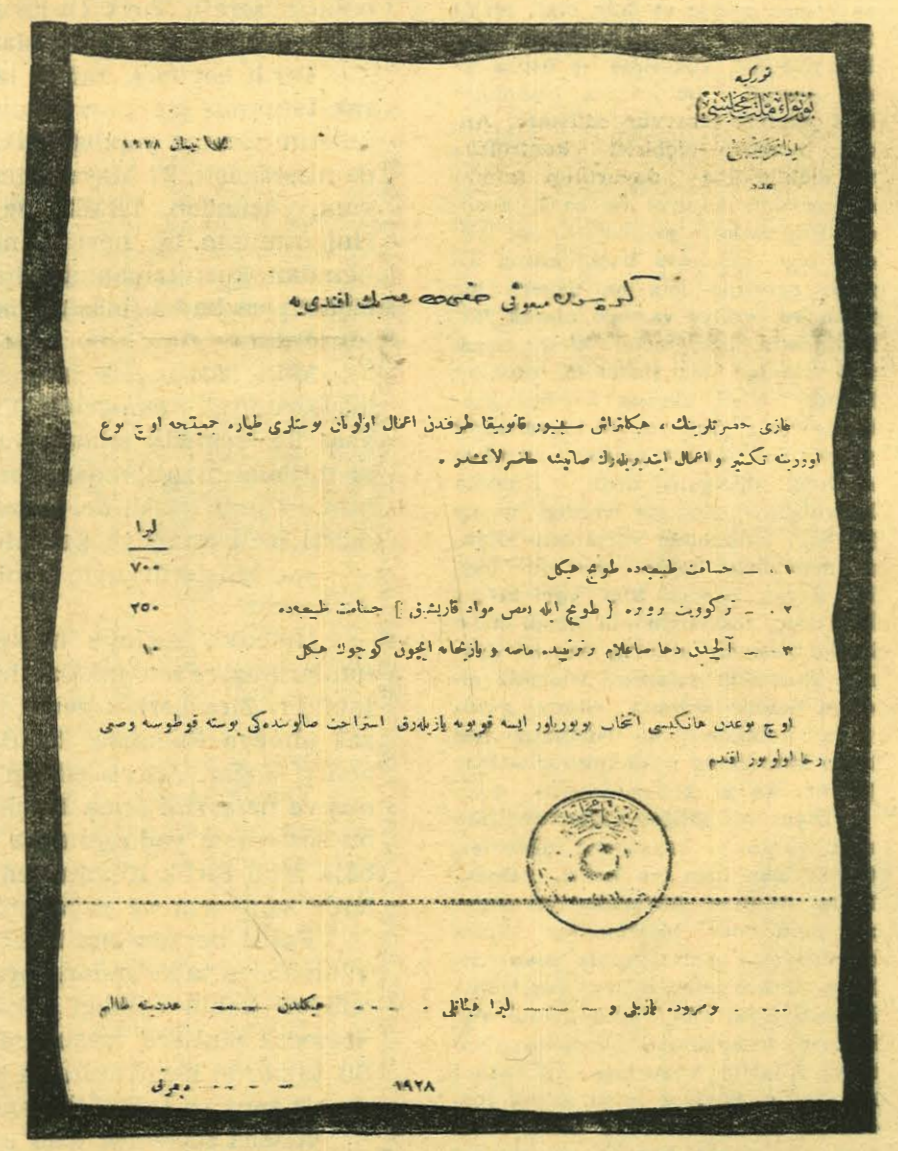

Yukardaki vesika TBMM.'nde 1927 yılında âdeta bir heykel satış bürosu açıldığını ve bu maksadla tab edilen matbû bir talep fişinin bütün meb'uslara dağıtıldığını göstermektedir. Burada M. Kemal Paşa'nın «heykeltraş Sinyor Kanonika» tarafından imâl olunan üç ayrı büsbütün evsâfı ve fiatları gösterilmekte vesikanın doldurulduktan sonra alttaki dikişli yerinden koparılarak Meclis posta kutusuna atılması taleb edilmektedir. Heykeller, yediyüz, ikiyüzelli ve on lira olmak üzere üç ayrı fiattadır. Lütfen 1927 yılının altın fiyatlarıyla mukâyese ediniz ve o devrin karakteristik vasfını kavramaya çalışınız!...

anatomisi

simizle yaşa, bin yaşa!...» diyordu.

Daha sonra konuşan Şarki Karahisar Meb'usu Mehmed Emin Bey de İslâm harflerini atmanın İslâm Âlemi ile asırlardır temâdi eden irtibâtı kesmek için şart olduğunu, terakki ve medeniyet yolu olarak gördüğü Batı Hristiyan Âlemine duhul için bu hareketin yegâne çâre bulunduğunu ifâde ediyordu. Şöyle ki:

«... Türk Milleti milli rûhu kendi kalb ve vicdânında duyduğu zaman, Türk olmayan, yabancı bulunan şeylerin hepsini de atmak kararını vermiş bulunuyor. Bu kararını ilk hamlede lisan ve edebiyat sahasında yapmak istedi. Arap-Acem hükûmetlerin yıktığı gibi Arap, Acem istilâ askerleri makamında bulunan Arap-Acem harflerini attı...».

Fakat ne hâcet! Bu inkılâb için 9-10 1929 akşamı Sarayburnu'nda alaturka ve alafranga şarkıcıların çalıp söyledikleri bir gazinoda sonradan çok meşhur olmuş bir konuşma yapmış bulunan M. Kemal Paşa da sözlerinin sonunda:

«Artık mâzinin hatalarını kökünden temizlemek zamanındayız. Hataları tashih edeceğiz. Bu hataların tashih olunmasında bütün vatandaşların faaliyetini isterim. En nihâyet bir sene, iki sene içinde bütün Türk hey'et-i ictimâiyesi yeni harfleri öğrenecekler-dir. Milletimiz yazısıyla, kafasıyle bütün âlem-i medeniyetin yanında olduğunu gösterecektir.» dememiş miydi.

İşte harf inkılâbının asli gâyesini yüklenen bu son cümle her şeyi açıkca ortaya koymaktadır. Esâsen İnönü de evvelce «İslâm Harflerine Dâir» serlevhalı sutûnumuzda nakletmiş olduğumuz üzere bu değişikliğin, kabul edilen lâtin asıllı yeni alfabenin kolaylığı yüzünden değil, «Batı uygarlığına bağlanma» nın ancak bu harflerle mümkün olması sebebiyle kabul edildiğini, Ulus'taki mâhud hâtıratında açıkça beyan etmemişmidir?!. Bu itibarla mâhut 3 Teşrinisâni 1928 tarih ve 1353 sayılı «Türk Harflerinin Kabul ve Tatbiki Hakkında Kanun» un esbâb-ı mûcibesinden itibâren her vesile ile tekrarlanan bu «kolaylık» mes'elesinin sathi bir bahâne olduğu ortaya çıkmaktadır.

(Devamı var)

TESBÎT

Sâdık Özarslan

Suâldeki Cevâb...

Neden böyle huzursuz, niçin böyle sıkıntılıyız, diye hayıflanır dururuz!.. Birçoklarımızın aklına işin esâsını araştırmak ve gerçeği ortaya koymak gelmez. Yahut gelir de bu iş bize zor gelir; kolaya kaçarız... şikâyet eder geçeriz. Amma bir de madalyonun tersi var. Onu da anlamak, mes'elenin aslını iyice kavramak lâzımdır. Şikâyet, hiç bir şey değiştirmez; şikâyet, şikâyeti celbeder!.

Gençlerimiz neden çekişir? Talebeler, okumayı bırakarak niçin dövüşür? Boykotların, işgâllerin altında yatan gerçekler nedir? Biraz da, bunlar eşelenmelidir!.. O zaman görülecek ve kabûl edilecektir ki; çok yanlış bir tatbikat içindeyiz. Anlayış fıkdânı, zihniyet inhidâmı içindeyiz. Gerçeklerin üzerindeki kül eşelenirse, hakikatler ortaya çıkacak ve ona yaklaşan kurtulacaktır! Memlekette neden huzursuzluk var? Oğul, babaya; kız, anaya neden düşman? Bizi, biz yapan ölmez değerler, solmaz renkler niçin iltifât görmez de bazılarınca hep horlanır? Hakikate kimler göz yumar? Bağrında akrepler, çıyanlar besleyenler; cemiyeti Din kıskacından kurtarmak için neden kara sevdâlıdırlar? Bunların derinliklerine inmek, oldukça derin düşünmek gerek!..

Bir kerre daha söyleyelim ki; biz; lâikliği yanlış anlamış ve yanlış değerlendirmişiz. Üzerinde hâlâ devam edip giden münâkaşalar, lâikliğin anlaşılmadığının ve anlatılamadığının ayrı bir delilidir. Yeryüzünde birçok milletler lâiktirler. Fakat öğreniyoruz ki; onların lâiklik anlayışı, din'e karşı olmak değil, ona saygıdır... Garbda dini kanaatlerle alay edilmez!. Kiliseler dolar taşar... Papazlar büyük hürmet görür... Yeminler bile İncil üzerinedir. Meselâ Amerika'da paraların üzerinde dahi dinî ibâreler vardır. Lâik Fransa'da, çocuklara caddelerde dahi ilâhiler söyletirler. Almanya'nın bir şehrindeki hastahânenin baştabibi, Katolikliğe mugâyir davrandığı için aforoza edilmiş ve işinden atılmıştır. Avrupa'da hiçbir kimse de kalkıp: «İrticâ' hortladı!..» gibi bir nâra atmaz; Herkes, kiliseyi haklı görür ve ona bağlıdır.

Bizde ise, bazılarınca tamamen aksi düşünülür ve yapılır. Kurtuluş Dinden uzaklaşmada aranır. Çünkü bizde «din kıskacı» mûcidleri vardır... Üstelik bunların bir ayağı mezardadır. Böyle olduğu içindir ki; memlekette huzursuzluk vardır, rahatsızlık vardır. Dilerseniz şu satırları beraber okuyalım.. (Mektub; 1.3.1970 tarihli Milliyet'te çıkmıştır) Belçika'da bulunan bir vatandaş şunları yazıyor ve birşey soruyor ki; cevabı da içinde!.. Bakalım ne diyor:

«Yurt dışında doğan çocuğumun nüfusa yazılabilmesi için Konsolosluğa başvurdum. Ve burada bana; çocuğun dini nedir, diye soruldu. Oysa ben, çocuğuma dinî terbiye vermek istemiyorum; aklı ermeğe başladığı zaman kendi seçsin! Konsolosluk ise, doğum kaydının doldurulabilmesi için çocuğun dinini bilmeleri gerektiği iddiasında. Bu tutumları Anayasamızın 19. ncu maddesine aykırı değil midir?»

İşte sual bu!.. ve cevâbı da kanaatimizce içinde... Sen, gençlik fideliğinden Dini söküp atarsan... sen, cemiyeti Dinî duygulardan uzaklaştırmaya uğraşırsan elbet huzuru bulamaz ve rahat yüzü göremezsin!...

FİLDİŞİ KULEDEN

Cemil Meriç

KÜLTÜR EMPERYALİZMİ YAHUT PARİS'TEKİ JÖNTÜRKLERİMİZ

— V —

Ejeri'nin itirazları coşkun konuşmacıyı hayâlî seyahatlarından ayırıyor. Haklısın diyor, zevcesine.. kültür alanında Fransa etkisi Amerikan baskısına kadar devam etmiştir. Ve kuvvetli bir kanat darbesiyle tekrar sema-ı tefelsüf ve tahayyüle süzülüyor: «eğer yaşamamızda yabancı kültürler bu kadar yer kaplamışlarsa, bu herşeyden önce kendi kültürümüzü yeterince geliştirmemiş olmamızdan ileri geliyor.» Bugün bir tılsım gücüyle bütün yabancı kültürleri ortadan kaldırsak, tam anlamıyla bu kültürlerin yerini alacak bir Türk kültürünü ortaya koyacak hazırlıkta değiliz». Konuşmacıların büyük zaafı, kültürü tarif etmemeleridir. Bu bedbaht kelime her paragrafta başka bir mâna ile arz-ı endam ve keşf-i nikap eylemektedir. Avrupa'nın mânevî taarruzu, hedefini büyük bir isâbetle tâyin etmişti. Bizi inançlarımızdan utandıracak, millî değerlerimizi alt-üst edecek, hâfızamızı felce uğratacak, bir kelimeyle şahsiyetimizi eritecekti. Bu taarruz, tam bir başarıya ulaşmıştır. Hristiyan Batıyla el-ele veren şaşkın müstağripler, mezbuhâne bir gayretle Osmanlıya, İslâma, tarihe saldırdılar. Hititlerin, Sümerlerin sahneye çıkarılışı sırf Osmanlıyı unutturmak içindi. Bu uğurda her vesile meşrû görüldü, her vesile ve her vasıta.

Âbidin, birdenbire mâkulleşiyor: «Birçok dostlarımızın yaptığı gibi, işi Hititlerden ya da Yunan ve Lâtinlerden başlatmaktansa, öncelikle Anadolu toprağı üstündeki ilk Türk kültürünü yaratan insanların, Selçukların kültürlerini iyice kavramamız yararlı olur.» Doğru, ama neden Selçukluların da Osmanlıların değil. Âbidin, Selçuk mimarisini çok değerli buluyor. Üzerinde durduğu üç fikir adamı: Mevlâna, Yunus ve Hacı Bektaş. Sonra İbn Bibi. Yabancı kültürlere karşı müdâfaasısız, çünkü kendi kültürümüzü tanımıyoruz. Bu tesbite bütün gönlüyle katılmayacak tek namuslu aydın tasavvur edemiyorum. Yalnız kendi kültürümüz derken, Osmanlı medeniyetinden ayrı bir dünya, Sümer, Yunan v.s. gibi bizimle hiçbir münâsebeti olmayan hayâlî bir ülke kasdediliyorsa, böyle bir teşebbüsü gaflet veya ihânet olarak vasıflandırmak zorundayız.

Hayli zamandır kendisine söz düşmüyen Edgü, garip bir sualle bahse karışıyor: «Neden Osmanlılar tarihleri boyunca başka kültürlerin tesiri altında kalmışlar da emperyalist devletlerin bütün gayreti Hind ve Çin kültürleri üzerinde büyük bir tesir yapamamış?

Cevap verelim: Osmanlı, karşısına çıkan ülkeleri fethetmiş, büyük bir vatan yaratmıştı. Kendine yakın kültürleri de kendi hazinesine kattı. Bu bir «alış»tı, bilerek, isteyerek, seçerek. Mâruz kalmıyor, fethediyordu. Hikmet, İslâm'ın meşrû malıdır, diyordu din. Osmanlı, hikmeti alıyordu. Arapla Acem'den ve tekrar ediyoruz, malzeme olarak alıyordu. Tanzimattan sonra Avrupa binbir cepheden taarruza geçti. Ama sahneye hep dost olarak çıkıyordu. Dilimizi, mukaddeslerimizi kabul et, demiyordu bize. İçimizden birkaç müstağribi büyülüyordu. Türk, zora karşı direnir. Kendisi kerîm olduğu için, ikrama karşı zayıftır. Yani Batı karşısındaki mağlûbiyeti açık bir mücâdelenin eseri değildir, hâince, namussuzca bir taarruzun neticesidir. Hind'le Çin'in direnişi başka. Onlar rezil bir düşman karşısında tarihlerini ve mukaddeslerini kurtarmak yani yok olmamak için irfana sığınmak zorundaydılar. İrfan, müstevliye karşı, maske takmak ihtiyacını duymayan bir düşmana karşı, haysiyetin son kalesiydi.

Edgü, cizvitlerin sinsi telkinleri sâyesinde ancak bir avuç insan Hristiyanlığı kabul etmiş, diyor. Osmanlıda Hristiyanlığı kabul eden tek insan yok. Edgü devam ediyor: batılaşamadık çünkü Batı medeniyetinin köklerine inemedik, satıhta kaldık.. Batı'yı «yadsıyoruz», ama onun yerine ne koyacağımız belli değil. Biz diyoruz ki: batılaşamadık çünkü batılaşamazdık, Batı doğulaşamayacağı gibi. Batı medeniyetinin kökleri ne demek? Batı'nın kökleri Doğu'dadır. Mısır ve Hind olmadan, eski Yunan izah edilebilir mi? Rönesans denilen İtalyan masalı biraz da Haçlı Seferlerinin eseridir.

(Devamı var)

İBRET AYNASINDA

M.Ertuğrul Düzdağ

ÇEHRELER

Tesettür ve Dönmeler

Birkaç defa, erkeklerle kadınları fiilen birleştirmeye çalıştılar. Fakat muvaffak olamadılar.

İlk teşebbüsleri şöyle oldu:

Harb-i Umûmi'ye iştirâkimizin başlarında, Zonguldak'ta birkaç vapurunuzun batırıldığı zamana rastlayan bir gecede tiyatroda tertip olunan müsâmerede bu işi yapmaya hazırlandılar. O gece tesettürün kaldırıldığı ilân edilecek, erkeklerle kadınlar birlikte safâlı demler geçireceklerdi.

Bu müsâmerenin kemâl-i ihtişam ile yapılması için her şey hazırlanmış, şuradan buradan bilhassa SELÂNİKLİLERDEN, İslâm nâmı altında geçinen birkaç sefile tedârik olunmuştu.

Bunlar sahnede çarşaflarını yırtarak ictimâî inkılâbı ilân edecek ve milletin başına kahraman kesileceklerdi.

Birkaç dinsiz ve vatansız tarafından hoş görülecek olan bu hâdisenin vukûuna zamanın hükûmeti mâni olarak, hâdiseyi ortaya sürmek isteyenleri, davetlilere karşı mahcup etmişti.

Propagandalarına hız verdiler. Kitaplar, risâleler neşr ettiler. Bilhassa YENİ MECMUA etrafında toplanan muharrirler tesettüre karşı harp açtılar. İslâm'da tesettür olmadığına, bunun Rumlardan müslümanlara geçmiş bir âdet olduğuna dâir türlü türlü yalanlarla hakikati tahrife yeltendiler.

Yalnız tesettüre değil, dinin bütün şeâirine hücum ettiler. Bâzı beyinsizler harbi güzel bir fırsat sayarak, alabildiğine yıkıcılıkta meydan aldılar. İCTİHAD mecmuasının dine karşı açtığı harbin mürevvicleri taraf taraf faaliyete başladılar.

Modalar icad ederek kadınları maskaraca şekillere soktular. Konferanslar bahanesiyle birtakım genç kızları Ocaklarına topladılar. Zavallıları baştan çıkardılar. İstedikleri şeyle koyduktan sonra ortalığa saldılar. Türlü türlü cemiyetler yaptılar.

İtiraz etmek kimin haddine düşerdi? YENİ MECMUA'nın muharrirleri hemen kutuplarına müracaat eder, itiraza cür'et eden gazeteleri kapattırırlardı.

★

Daha sonra «Hürriyet» gazetesini kuracak olan gazeteci ve karikatürist Sedat Simâvi, çıkardığı sayısız mecmua ve gazetelerde dâima tesettür aleyhinde neşriyât yapmış, Dönmeler'in yolunda yürümüştür.

Sebilürreşad mecmuası 26 Şubat 1919 tarihli 391. sayısında o sırada Sedat Simavi tarafından çıkarılmaya başlanan İNCİ-resimli kadın ve salon-mecmuasının neşriyâtını şöyle tenkit etmektedir:

İNCİ MECMUASI MUHARRİR VE NÂŞİRLERİNE

Muhterem beyler, hanımlar!

Daha ilk nüshanızda tesettüre karşı açıktan açığa hücum ile müslüman kadınlarını tezyif etmek cesâret-i medeniyesini gösterdiniz. Bunun için de, Tasvir-i Efkâr'dan başka bütün günlük gazetelerin takdirlerini kazandınız.

İkinci nüshanızda da, mezhebinizin mâhiyetini aynı çıplaklık ve samimiyetle açıklayabilmek cesaretini gösterirseniz, biz de sizi takdir ve tebrik etmiş olalım. (...) Bütün İslâm kadınları adına konuşmasa idiniz, size bu suali sormazdık.

... Mâlûmuâliniz olmak lâzımdır ki, müslümanlık iddiasında bulunan bazı cemaatlar vardır ki, bunlar İslâm inanç ve âdetleri hususunda umum müslümanlardan büsbütün farklı mezheplere sâlik bulunuyorlar. Bunlar kendilerini Kur'an ve Hadis'le kayıtlı saymazlar.

Bu gibi cemaatlerden (...) Rumeli'nin SELÂNİK taraflarında da vardır. Meselâ bu taifelerin bâzıları namaz kılmayı bilmedikleri gibi Fatiha sûresini olsun okuyamazlar. Kelime-i Şehâdeti ömürlerinde bir defa olsun, getirmemişlerdir. Gizli din taşıyan bu taifelerin ayrıca husûsi ibâdethâneleri vardır. Bunların dini merâsimlerine kendilerinden başka kimse vâkıf olamaz.

Sedat Simavi'nin 1919'da çıkardığı İNCİ'nin birinci sayısının kapağı.

(İşte böyle değişik mezhepler bulunduğu içindir ki, sizinle tesettür meselesini münakaşa etmeden önce, mezhebinizi bilmemiz lâzımdır.)

Aksi takdirde sizin müslüman kadınlarını iğfal için maske takmış münâfıklar olduğunuz İslâm efkâr-ı umûmiyesi muvâcehesinde tezâhür etmiş olacaktır.

Sebilürreşad

★

Tesettür aleyhtarlığı ve Üniversite'nin muhtelit tedrisat yapması hususlarında, Mütâreke devrinin en harâretli yayın organı BÜYÜK MECMUA idi. Bu mecmua, tesettüre ve o sonrada Üniversite müdürlüğünde bulunan kız-erkek karışık tedrisâta muhâlefet eden Babanzâde Ahmed Nâim Bey'e şiddetle hücum ediyordu.

BÜYÜK MECMUA VE AYDINLARI

Büyük Mecmua'yı Zekeriye Sertel çıkarmış, onun hapse girmesi üzerine imtiyaz sahipliğini karısı Sabiha üzerine almıştı. Mecmua 8 Mart - 25 Aralık 1919 tarihleri arasında 17 sayı çıkmıştır. Onbeş günlük idi.

Büyük Mecmua'nın çıkışını ve yazarlarını bir Dönme kızı olan Sabiha Z. Sertel şöyle anlatıyor:

«Zekeriya ve gazeteci Sedat Simavi, «Diken» adında bir mizah dergisi çıkarmayı kararlaştırdılar. Derginin ilk sayısı, halk arasında büyük bir ilgi topladı.

«... Cağaloğlu'ndaki evimiz birçok aydınların merkezi olmuştu. O zamanın en tanınmış yazarları, hikâyecileri, şairleri, edipleri, bizim evde toplanırdı. Durumdan herkes ümitsizdi. Herkes çıkacak bir yol arıyordu. Halka ümit ve cesaret vermek halkı uyandırmak amacıyla haftalık bir dergi çıkarmaya karar verdik. Adı «Büyük Mecmua» olacak, yazarlar para almıyacaklardı. Derginin yazarları Ömer Seyfeddin, Ali Canip, Falih Rıfkı, Şair Yusuf Ziya, Orhan Seyfi, Faruk Nafiz, Köprülüzâde Fuat, Mehmed Emin Yurdakul, Üniversite öğretmenlerinden İsmail Hakkı, Tekin Alp (Moiz Kohen) ve Reşat Nuri, Üniversite öğretmenlerinden Mehmed Emin ve diğerleri idi...»

Büyük Mecmua'da: Milli meselelerin yanında Üniversitede kız erkek karışık okunması, tesettürün kaldırılması ve sosyalizm mevzuları öne sürülmüş ve müdafaa edilmiştir.

Sebilürreşad mecmuası 14 Mayıs 1919 tarihli 410. sayısında, Büyük Mecmua'ya hitaben bir yazı yayınlamıştı. Meselenin içyüzünü açıklayan bu yazının bir kısmını alıyoruz:

BÜYÜK MECMUA'YA

... Büyük Mecmua pek alâ bilir ki, muhâtap edindiği müslüman kadını Allah'a ve Resûlüllah'a, yani Kitap ve Sünnet'in çizdiği dairenin dışına çıkamıyacak derecede, onlara bağlıdır.

O halde İslâm kadınına hitap ederken, bu hususa dikkat etmek gerekirdi.

Fakat Büyük Mecmua bu hususlara hiç ehemmiyet vermiyor. Vermediği halde, İslâm kadınına hitap etmekten de çekinmiyor.

Acaba niçin böyle yapıyor? Bu mecmanın muharrirleri acaba hakikaten müslüman mıdır? Müslüman ise niçin bu yollara sapıyor ve saptırıyor?

Bizim tahkikatımıza nazaran Büyük Mecmua'nın müessis ve müessiseleri (erkek ve kadın kurucuları) arasında Müslümanlığa ısınamayan, Müslümanlıkta kesb-i rüsûh etmeyen (sağlamlaşamayan, derinleşemeyen, alışamayan) BİR CEMAATE mensup kimseler de varmış!

Büyük Mecmua, bu cemaatin mürevvic-i efkârı (fikirlerinin taraftarı ve yayıcısı) imiş. Büyük Mecmua bunların, kadınlarına hitap ediyormuş!

İşin doğrusu bu ise, Büyük Mecmua'nın bu kadar zahmetlere girmesine hâcet yoktu.

Mâdem ki Müslümanlıkla alâkadar değildir; mâdem ki nuzûi (soya çeken) bir meyl ile eski dinine olan bağını muhafaza ediyor ancak ismen müslüman olmuş, yani İslâm hayatına karışmamış, müslümanlarla hiç bir râbıta tesis etmemiş, dinimize iman etmemiş, daima bizden ayrı yaşamış, bizimle kardeş olmamış, zarûretle müslüman olması icap ettiğinden muvakkaten müslüman olmuştur...

O halde mezheplerinin esasını gizlemekte, saklamakta devam etmelerine hiç lüzum yoktur. Büyük Mecmua'nın müessis ve müessiseleri, hiç bir vakit müslüman olmadıklarını fiilen isbat etmiş, İslâmî hayata katiyyen dâhil olmamış, İslâm mâbedlerine ayak basmamış, müslümanlarla hısımlık kurmamış, kabristanlarını bile ayırmış bulunduklarından emin olsunlar ki, hakiki mâhiyetlerini cesâretle ilân ettikleri zaman kimseyi şaşırtmış olmayacaklardır. Şu halde bunu ilân etmeye hiç bir mâni yoktur.

Aksine, bu zevâtın ilk vazifesi budur. Çünkü kendileri, var kuvvetleriyle «asrilik» i tervic ediyorlar. Halbuki inancının mâhiyetini açıkca söylemek, asriliğin en alâsıdır!

Büyük Mecmua bu vazifeyi yaparsa, mukaddesât-ı diniyyemize karşı neden lâubâli olduğu, niçin tesettüre aleyhdar bulunduğu, kadınlarla erkeklerin ihtilâtını (karışmasını) niçin tervic ettiği kendiliğinden ortaya çıkar.

Anlaşılır ki, Büyük Mecmua kendi mezhebince hiç mahzûru olmayan bir şeyi müdâfaa ediyormuş! Halbuki şimdiki hâliyle herkesi şüpheye düşürüyor. Çünkü herkes, mecmuanın müslümanlar tarafından çıkarıldığını sanıyor.

Meselâ son zamanlarda Dârülfünun'da (Üniversite) muhtelit tedrisat meselesi ortaya çıkınca, Büyük Mecmua «bunun olup bittiğini, bu mes'ud inkılâbın pek faydalı semereler vereceğini» ilân edivermişti. Bunda hiç bir mahzûr görmemişti.

Diğer taraftan, kızlarını okutmak isteyen İslâm âileleri büht ü hayret içinde kalmıştı. «Müslüman bir hükûmetin resmi Dârülfünûn'da böyle bir hal nasıl vâki olur» diye, ciddi endişelere düşmüştü.

Dârülfünun'da kız erkek karışık tedrisâtı kabul etmek, müslüman kızlarını tahsilden mahrum etmek, orasını Büyük Mecmua'nın mezhepdaşlarına açmak demekti.

Halbuki bu kabil değildi. Bu memleket İslâm memleketiydi. Büyük Mecmua böyle birşey isterse, onu ancak maskat-ı re'si (doğum yeri) olan SELÂNİK'te yapabilirdi! Yapmak istiyorsa hemen oraya gitsin ve yapsın.

Büyük Mecmua müslüman mıdır, değil midir? diye, Büyük Mecmua'yı memnun etmiyecek birtakım suizanlar hâsıl oluyor. Binâenaleyh Büyük Mecmua şu asriliği göstermese, mezhebini lütfen ilân ediverse, bu gibi şüphelere hiç mahal kalmaz.

★

Biz vaktiyle aynı şeyi Büyük Mecmua'nın mesâi arkadaşı «İNCİ»den de istemiştik. İnci bu cesâreti gösteremedi. Ümid ederiz ki, Büyük Mecmua arkadaşından daha cesur davranır ve hakikatı saklamaya tenezzül etmez!

BİLDERBERG GROUP'UN İçyüzü

Yesevîzâde

Edgar PİSANİ: Ziraat Vekilliği ve sonra da İmar ve İskân Vekilliğinde bulunmuştur.

Jacques DUHAMEL: Rousselot kimyâ tröstü Compagnie Centrâle'ın sahibinin kızıyla evli. Çeşitli şirketlerin idâre hey'etleri âzâsı. «Enarque». Yahudi MENDES-FRANCE ve SERVAN - SCHREİBER âileleriyle yakın akraba. Ziraat, Hars gibi çeşitli Vekilliklerde bulunmuş.

Valéery GİSCARD D'ESTAİN : Çeşitli oligarşilere âile bağlariyle merbut yahûdi refikalı Edgar FAURE (hâlen Fransa Büyük Millet Meclisi Reisi)'un kabinesinde Müdür Muâvini. (1955). meb'us, Müttehid kavimler Teşkilâtında Fransız Murahhas Hey'eti Âzâsı. (1956-58), yahûdi DEBRE kabinesinde (Başvekilliği zamanında) Mâliye Vekili, sonra Mâliye ve İktisâdi İşler Vekili. (1962-1966 ve 1969-1974), hâlen Fransız Cumhuriyeti Reisi. Çeşitli yahûdi âileleri ile akrabadır.

Jean MONNET: Konyak tüccarı, yahudi Lazard Brothers and Co'nın ve Amerikan J.P. Morgan'ın adamı, Avrupa Birleşik Devletleri'nin en önde gelen taraftarlarındandır.

Pierre URİ: Yahûdi Lehman Brothers Bankası'nın Avrupa müdürü, ENA (Ecole Nationale d'Administration: buradan mezun teknotratlara «Enerque» denir) Profesörü (1947-51), CECA'nın İktisâdi İşler Dâiresi Müdürü (1952-1959), Atlantik Enstitüsü Müşâviri, önde gelen yahûdi iktisadçı.

René PLEVEN: Hukuk doktoru, Anglo-Canadian Telephone'un, sonra Automatic Electric Corporation (Londra'daki yahûdi Lazard Brothers bankasının kontrolünde)'ın Müdürü, birçok kere vekil ve başvekil, Mirage uçaklarının imâlcisi yahûdi Marcel DASSAULT'nun dostu, Siyonist Lobisinin hatırı sayılır adamlarından

Robert SCHUMAN (1886-1964) : birçok def'a vekil ve başvekil, «Avrupa'nın Babası» diye anılır.

Fransa'yı Bilderberg Group'ta temsil eden bütün bu şahsiyetler, Jean Monnet'nin 1966'da kurduğu Avrupa Birleşik Devletleri için Hareket Komitesi'nin âzâsı olmuşlardır. Bu komitenin hedefi, geniş bir propaganda ile hem mâli-iktisâdi ve hem de siyâsi plânda bir kavimlerüstü Avrupa'nın teşekkülüdür. Avupa İktisâdi Câmiası (yâhûd Müşterek Pazar)'nı kuran Roma Muâhedesi'nin imzalanmasında (25 Mart 1957), mühim rol oynamıştır.

«Monnet Komitesi» nin Fransalı olmıyan âzâları da vardır. Bunlardan Bilderberg Group'a da dâhil olanlarından bâzıları şunlardır:

Josef LUNS: Hollandalı, hâlen NATO Serkâtibi.

Sicco MANSHOLT: Hollandalı, önde gelen Avrupacılardan, «Ziraat Avrupası'nın babası.»

Denis HEALEY: İngiliz Sosyâl-Demokratı.

Walter HALLSTEIN: (Yukarıda mezkûr) A.İ.C.'in Sâbık Reisi, Almanyalı.

Kurt BİRRENBACH: Almanyalı, C.D.U. âzâsı, Hristiyan-Demokrat

Ugo LA MALFA: İtalya Sâbık Hazine Vekili.

Guido CARLİ: Sâbık Başvekil, İtalya Merkez Bankası Umum Müdürü.

Mezkûr Komite'nin diğer bâzı âzâları da şöyle:

Roy JENKİNS: İngiliz Sosyâl - Demokratı.

Sir Alec Douglas HOME: İngiltereli Muhafazakâr, Sâbık Hâriciye Vekili.

Sir Tufton BEAMİSH: İngiltereli Muhâfazakâr.

Jeremy THORPE: İngiltereli Liberâl

Herbert WEHNER: SPD (Almanya Sosyâl Demokrat Fırkası)'nin Reis Muavini, Komünizan, Brandt'ın sağ kolu.

Heinz Oskar VETTER: Alman Sendikaları Federasyonu (D.G.B.) Reisi.

Wolter SCHEEL: Almanya Hâriciye Vekili.

Robert TRİFFİN: Amerikalı iktisadçı. v.s.

Bu meyânda, Retinger'nin, 1948'de La Haye'de Congrés de l'Europe'u toplıyarak Müttehid Avrupa'nın gerçekleşmesinde ilk esaslı teşebbüsü yapması ve bütün hayâtı boyunca da mâhûd Avrupa Birleşik Devletleri'nin te'sisine gayret sarfetmesi, son derece câlib-i dikkattir.

İmdi, buraya kadar verdiğimiz mâlûmât üzerinde düşünüldüğünde, Bilderberg Group'un, diğer mümâsili Yahûdi hâkimiyeti altındaki teşkilâtlara muvâzi olarak ve onlarla işbirliği hâlinde, bir Dünya Hükümeti (Devleti) kurmak maksadıyle faâliyet gösteren ve bunun için de ilk elde hassaten Avrupa Birleşik Devletleri'nin Teşkiline gayret eden beynelakvam gizli bir Yâhûdi cem'iyeti (dâimi bir «secrétariat»sının olması buna açıkça delâlet ediyor) olduğu neticesi tahassül eder.

Şu halde, Bilderberg Group'un en bâriz iki husûsiyeti:

1) Yahûdilik (Yahûdi fikri, Yahûdi menşeli olması ve hep Yahûdi nüfûzu altında bulunması),

2) «Mondialisme» (tek Dünyâ Devleti taraftarlığı) fikrinden ileri gelen Avrupacılık (Yahûdi Avrupa Birleşik Devletleri inancı) dır. Bunun mânâsı ise âşikâr:

Bilderberg Group, Yahûdi Cihân Hâkimiyeti'ne vâsıta bir cem'iyettir. Ona katılanlar, Yahûdi tâlimâtını alır ve sonra herbiri kendi memleketinde tatbikine çalışır.

Bilderberglilerin mühim bir kısmı farmasondur; lâkin bu vasıf hepsine teşmil edilemez. (Hiç olmazsa elimizde bunu isbat edecek delil yok) O, doğrudan doğruya bir mason teşkilâtı değil, yahudi- masonluğa muvâzi olarak çalışan bir teşekküldür. Masonluğun uzun âyin ve derece fasıllarına onda rastlanmaz. O. hâdiselere, doğrudan, yüksek seviyede, serî olarak ve müessir bir sûrette müdâhaleyi tercih eder. Tekrar ve ısrarla tasrih edelim ki; Bilderberg Group, yahudi Cihan hâkimiyeti için çalışan tek teşekkül değildir. Bu vazifeyi gören Libero-kapitalizm, sosyal demokrasi, komünizm gibi âlet-fikriyâtlar ve her cinsten pek çok cereyanlar (beynelmilel yahudiliğin fikriyatça hâkimiyet merdiveni nazariyemiz)'ı ve bunların «İnternationale»lerini bir tarafa bırakırsak, ona muvâzi çalışan Round Table Groups, Council on Foreign Relations («Sosyal-Demokrasi» adlı kitabımıza bkz.), Banque des Reglements Internationauxs, Pugwash Conference, Pilgrim Vociety, Farmasonluk ve bildiğimiz-bilmediğimiz daha birçok beynelakvâm gizli cem'iyet mevcüddur. Üstelik bunlar birbirleriyle sıkı işbirliği hâlindedirler. Gün-be-gün, Dünya'mızı, daha fazla Yahûdi tahakkümü altına sürükledikleri de muhakkaktır. (Devam var)

TUĞRA

MUSTAFA YAZGAN

«YÜCE RUHLAR» MEDENİYETİ

İslâm'ın eşyâ ve hâdiselere vurduğu medeniyet «*Tuğra*»sının üstünde dâima şu yazıyı okursunuz:

— Kâinat, Allah'ın en üstün diye bildirdiği gerçeğe uygun olarak, kökleri «*Yüce Ruhlar*» âleminde, dallan mevcudâta uzanmış bir «Ruh ve keyfiyet medeniyeti» yaşamaktadır. Kâinatın cüz'î bir bölümündeki dünyânın, cüzi bir kıt'asında yaşayan insanlardan cüz'î bir kısmı, bu «*Ruh ve keyfiyet medeniyeti*»ni inkâr etseler de, bu medeniyeti küçük düşürmek için bütün dünyevî, maddî imkân ve güçlerini kullansalar da, faydasız, çâresiz, neticesiz bir mücâdelenin ebedi mağlûpları olacaklardır.

İnsan yeryüzünde imtihan ediliyor. Haylaz çocuklar, mekteplerindeki imtihandan kaçsalar, imtihan gerçeğini tanımasalar da, bir otorite, talebeleri imtihan etmekte devam eder. Mektebin nizâmı eksiksiz yürütülür. Çalışan kazanır. Haylazlar kaybeder. Aynen bu misalde olduğu gibi, Allah, önüne geçilmesi muhal kudreti ile, kâinat üstünde ilâhî otoritesini yaymış ve bu kanun-u mutlak içinde, yarattığı her mahlûku bir imtihan dünyasına kavuşturmuştur. Kazanmanın ve kaybetmenin bütün şartları bildirilmiştir. «Şeriât-ı İslâmiye» bu imtihan dünyasının ve dünya sonrasının kurtarıcı reçetelerini muhtevidir. Allah, tedbir ve teshir ettiği bu âlemlerde «Yüce Ruhlar»'ı ilâhî saltanatının emir erleri olarak vazifelendirmiştir. İşte bizim medeniyetimiz, bu «*Yüce Ruhlar*» medeniyetidir. Bütün insanlığı kuşatan, saran, kavrayan bir «*Rahmet Medeniyeti*» dir. Bütün insanlığın kurtuluş ve hidâyetini gâye kabul etmiş bir «*Şefkat Medeniyeti*» dir. Bizim medeniyetimiz'de kazanç hânesi, kayıp hânesinden fazla ve ağır basan insanların sayıları ve keyfiyetleri esastır. İlâhî bir disiplin kuşatmıştır medeniyetimizi. Allah'ın ipine sarılmak, bu mukaddes iple bütünleşmek, insanları bir imân destesi hâlinde huzur-u ilâhide görmek en büyük hedeftir.

Bizim ruh ve medeniyet dünyamızda fitne, fesat, karışıklık, bulanıklık olamaz. «*Yüce Ruhlar*» insanlığın ebedî saâdet ve selâmeti için duâdadır her dem!.. İnsanlar hakkı, hakikatı, adâleti, ilmi, imânı, fazileti ve ahlâk-ı İslâmiyeyi ayakta tuttukça, duâlar şükre dönüşür. «*Yüce Ruhlar*»'ın sema secdeleri ve hayır duâları yeryüzünde rahmet ve bereketin doğmasına vesile olur. İnsanlık, içinde bulunduğu şu sefil manzarasına bir baksın! Şu rahmet ve bereket ile şu sefil manzara arasında kurulacak irtibat, bize «Allah'ın rahmetinin gazâbına gâlip olduğu» hakikatından başka neyi ilhâm edebilir? Yüzü kara insanlık, imtihan saatını boş sözler, boş yazılar, faydasız gayretler, medeniyet dışı fikir ve hareketlerle harcıyor. «*Yüce Ruhlar*» her türlü bulanıklıktan arınmış bir «*İslâm Medeniyeti*»ni yeniden yaşamamızı, bunun için de yeniden ve gerçek imâna ermek, ibâdetlerimizi samimiyetle edâ edip, Allah'ın ölümsüz hakikatını Kâinata nakşetmek borcunu bize *hatırlatıyorlar*. Kurtuluş, her an ufkumuzda!..

Kadir Mısıroğlu'nun kapışılan eseri

YUNAN MEZÂLİMİ

DOKUZUNCU BASKI

Bütün kitapçılarda arayınız

Pk. 808 İstanbul Sebil Yayınevi TEL. 26 38 96

AL KOLLEKTİF ŞİRKETİ

MUSTAFA KOPUZ KARDEŞLERİ

BEYAZ PEYNİR, KAŞAR, KAVURMA, SUCUK, PASTIRMA

TÜM BAKKALİYE VE KIRTASİYE ÇEŞİTLERİ

Yeni Gıda Çarşısı 20 nci Sok. 262-263-264 Tel: 22 97 60

UNKAPANI - İSTANBUL Tel. : 22 89 33

Sebil

AKTÜALİTE

MEDENİ KANUN MEDENİ MİYMİŞ?

Bu memlekette kendine «aydın» adını takmış bir azınlık vardır. Kendilerini devletin, milletin, hayatın, suyun, havanın sahibi farz ederler.

Bunların görgüleri ve akılları biraz kıt, idrâkleri biraz ağırdır. Fakat doğruyu yanlışı kendilerinden çok önce fark edip söyleyen -ister tahsilli, ister halktan olsun- herkese «gerici, yobaz, câhil» diye saldırır, ancak kendi gönülleri yatarsa, yeni bulmuş gibi ayni fikri ortaya sürerler.

Medeni kanun meselesinde de böyle oldu, «Jeton biraz geç düştü».

Şimdiye kadar vatandaşlar, hayatın içinde yaşayan halk, şu Medeni Kanun'dan şikâyet eder durur, onun yüzünden mahkemelerde sürünür sefil olurdu. Ama kimse aldırmaz, şikâyetleri hep «gericilik»e verirlerdi.

Bu sıralarda ne oldu bilinmez. Sayın mutlu azınlığımız, artık bu Medeni Kanunun değiştirilmesine karar verdiler.

Sağ olsunlar, artık ne kadar lütf ederlerse o kadarı, ve onların arzu buyurdukları şekilde tashih edilecek...

Sayın aydınlarımızdan Abdi İpekçi de «Medeni Kanun Medeni mi?» gibi, «sayın aydın» olmayan birini nerelere götüreceği bilinmeyecek tehlikeli bir başlık altında bu hususu inceliyor.

Yazısından birkaç cümle alalım da eski «gericilerimiz» şaşa kalmanlar:

«... İsviçre'de düzenlenmiş bir yasanın, gelenekleri görenekleri ile o toplumdan çok farklı koşullarda yaşayan Türkiye'de aynen uygulanması olanağı yoktu. Bu uyumsuzluğun büyük aksaklıklar yaratması doğaldı.»

(Yasa: Kanun/Koşul: Şart / Olanak: İmkân/Doğal: Tabii)

Peki mâdem böyleydi de ey mutlu azınlık, daha önceleri neredeydiniz? «Doğal»dı da neden milleti azaba soktunuz?

Yine:

«Toplumsal ve çağdaş gerçeklerin çok gerisinde kalan yarım yüzyıllık bir yasayı değiştirememek bir beceriksizlik olsa gerek...»

O beceriksizliğin, elli yıldır her şeye hâkim olan siz «sayın aydınlara özgü» olduğunda şüphe yok ya, kimi suçladığınız anlaşılmıyor.

Fakat Yargıtay başkanı Bay Cevdet Menteş bir şey söylemiş:

«Atatürk ilkelerinden fedâkârlık yapılmadan, Medeni Kanun'da değişiklik yapılmasını.»

İstemiş.

Şimdi ne olacak, halkın ihtiyacı, «geleneği göreneği» mi, yoksa «ilkeler» mi esas alınacak?

Çıksın işin içinden bakalım, Abdi İpekçi:

Bir de:

Şimdiye kadar, bu «beceriksizlik» yüzünden ıztırap çekmiş olanların -ki bir kısmı mezardadır artık- çektikleri nasıl telâfi edilecek?...

«Tarihi yanılgılar» tek tek itiraf olunduğu zaman, belki.

PEKİYİ YA AYDINLAR MEDENİ Mİ?

Sosyetik ve mutlu «ve de» başımızın püsküllüsü «aydın»larımızın bir bam teli daha vardı: Eski yazı, Arapça v.s.

Bu sıralarda «Cumhuriyet» te Melih Cevdet Anday ile «Politika»da Hilmi Yavuz adlı köşe sahipleri, bu meselede de bir «put kırma» hareketine giriştiler.

Anday «tutucu», ama Yavuz «kültürden ve özgürlükten yana».

Yavuz: «Arapça Farsça öğretilsin» filân deyince, Anday: «Yani çağdaş bilimler öğretilmesin mi?» diye celâlleniyor.

Bu gazap, zavallı masum milletin alıştığı ve boyun eğdiği mehâbetlü bir hâldür. Ammâ bu sefer hasımların ikisi de hem «aydın» hem de «mutlu»... O halde Yavuz da der ki:

«... Arapça ve Farsçanın okullarda okutulmasını önermenin, çağdaş bilimlerin öğretilmemesi anlamına geldiğini nereden çıkarıyor, sayın Anday?»

Yâ işte böyle, millet de yıllardır bir şeyler «önerir» yâni teklif eder de, sizler lâfı hep keyfinizce anlardınız. Neyse...

«Hem Arapça ve Farsça hem de Batı dilleri öğretilemez mi? Çağdaş bilimleri kavrayabilmek için Batı dilleri öğrenmek ne ölçüde gerekliyse, geçmiş kültürümüzü kavrayabilmek için Arapça ve Farsça da o kadar gerekli...»

Ve daha neler neler!

Birşey değil «gericiliği» de solculara kaptırıyoruz galiba...

13 — 15

«... Programda ayrıca, yaşları 13-15 arasında değişen 17 kızdan oluşan, ülkemizin en genç dans topluluğunu, Moody Blues, Mahavishnu Orchestra, Dün Bugün Yarın ve Eddie Harris'in şarkıları ile yaptıkları gösteride izleyeceğiz...»

Siz de «izlediniz» mi?

Bu programın adı «Diskovizyon» imiş. TV programlarını veren gazeteler böyle yazıyor. Bahsi geçen kızcağızların da Zebra'ya benzer elbiseler içinde fotoğraflarını basmışlar... Dans ederken kimbilir daha neler giymiş, nasıl eğrilip kıvrılmışlardır.

Bu kadar küçük kızların oğlanların, bu gibi «eğlence» programlarına çıkmalarını, İsviçre'den alınmış olan medeni (?) kanunun bile yasaklıyacağını umuyorduk. Demek bu kadar bile medeni değilmiş, deyip geçelim. 17 kıza acıyalım, onların ebeveynine dehşetle bakalım ve gelelim...

Gelelim, bu «program»ı çoluk çocuğuyla oturup «bir güzel» seyreden «muhâfazakâr» aile babalarına ve analarına...

Şimdi en mühim husus şudur:

Acaba bu babalar, o zebra elbiselerini kızları için nerede diktirecekler. Yoksa «muhafazakâr» analar bir gayret edip dikiverirler mi, kimbilir?

ORTAOKULLU KIZ

M. Kemalpaşa kazasında bir liseli oğlan, bir ortaokullu kızı hâmile bırakmış. Oğlanı hapse atmışlar. Araya Belediye Reisi girmiş, âileleri barıştırmış, oğlanla kızı evlendirmişler.

Bu haberi veren gazetede, çocukların resimleri, aileler, araya girenler hepsi açık açık mevcut. Haberin başlığı da şu:

«Yasak aşk mutlu sonla bitti»

Yoo! Daha biten bir şey yok! Yeni başlıyor.

Bu, ahlâksızlıklar, böyle «son»larla bitecekse, daha çok «aşk»lar göreceksiniz!

Bu çocuklar acaba «mutlu» olacaklar mı, analar babalar şimdi «mutlu» mu oldular?

Bu gibi mahalli rezâletler eskiden örtbas edilirdi ve alâkalı olanlar utanır, başka yerlere taşınırlardı. Şimdi bu «sirkat»ler, gazetelerle «arz» ediliyor.

Zavallı çocukları bu derekelere düşürenler utansın. Millet de istikbâlinden...

seçme kitaplar
P.K ISTANBUL
Aşağıdaki kitaplarımız hakkında verdiğimiz bilgilerin hepsi doğrudur. Aksini iddia edenin parası iade edilir.
CİNSEL BÜYÜLER
GARANTİLİ KIZ TAVLAMA
Bu kitap siz erkekler için yazıldı.
«S. Yağmuroğlu'Günel Alıntaş)
Bu kitapta açıklanan kuralları uygularsanız, başarınız garantidir. 15 TL
Kitapçınızdan isteyiniz.
YATAK ARKADAŞLAR
Seçme mizahî seks hikayeleri.
OLMAZ BÖYLE VAKALAR
(Mehmet Seyda)
Hayattan alınmış akıl almaz hikâyelerliyle Ölü Sevicilik Hayvanlarla Cinsel İlişki, Sadizm, Mazohizm– Yakın Akraba ile Cinsel İlişki, Sevicilik–Oğlancılık, İrza Geçme, "Salacak Canavarı" 15,
Genel Dağıtım:
Ödemeli İsteme Adresi:
SEÇME KİTAPLAR P.K
İSTANBUL
CİNSEL BÜYÜLER I
(İsmet Zeki Eyuboğlu)
Kız Bağlama, Erkek Bağlama, Çözme, Muskalar, Mühürler, 36'sı resimli, 130 adet gerçek büyü tarifi 20 TL
CİNSEL BÜYÜLER II
(İsmet Zeki Eyuboğlu)
Güzel görünme, koca bulma, kız kaçırma, gebe kalma, korunma, Kavuşturma, Cezbe

Yukarıya klişesini koyduğumuz kitap ilânı, İstanbul'un en «ilerici» günlük gazetelerinde çıkmaktadır. Bir göz atınız da, daha ne gibi «olmaz vakaların» olacağını, oldurmaya çalışıldığını, para için nelere kıyıldığını görünüz.

BİR GENÇ

Liseli bir genç, komşuları olan kadınla gayri meşru alâka kurmuş. Kadının kocası olan bekçi, genci öldürmüş karısını ağır yaralamış...

Acaba kim suçlu!

En serseri külhanbeyleri bile, aile kadınlarına sataşmaz, mahallesine gelince gözünü yere indirir, hele komşusunu kendi namusu bilirdi...

Üstelik tahsilli olan bu genci, 40-50 sene evvelinin serserisinden aşağıya indiren hangi «düzen» ve hangi «eğitim» dir?

Çocuk sahibi, 15 yıllık evli kadına bu günahı işleten nedir?

Gazeteler, resimli romanlar, filimler, tiyatrolar, serbest ve ileri fikirler, «geç kalanlar», «erken kalkanlar...»

İşte asıl suçlu bunlardır!

POLİSLER

«Öğrenci olayları» denen, fakat aslında çok başka «şeyler» olan hâdiselerin iki mağdur ve mazlumu var. Birisi «devlet ve vatan» diğeri de polislerimiz.

Polislerimiz, mağdur ve mazlumdur. Hâdiseler karşısında gösterdikleri mertlik, yiğitlik ve kahramanlık, onların mazlumluklarını daha da artırıyor.

Onlar, vazifelerini, hem de en gaddar bir düşmana karşı, hakkıyla yapıyorlar. Fakat kötü basın ve kötü muhitler, banka soyan, adam öldüren, hücreler kuran, bombalar atan, ihtilâlciliği meslek edinen ve düşman yabancılar tarafından beslenen, idare edilen kanlı haydutları görmezlikten gelip, polise çatıyorlar.

Ankara emniyetinde öğrenci işleriyle vazifeli polis memuru Adnan Özkurt, gece evine dönerken, kapısının önünde yaylım ateşi ile yaralandı.

İzmir'deki kızıl haydut yuvasına yapılan baskında Osman Tuz ve Mehmed Sönmez adlı polisler eşkiya tarafından yaralandılar. Ağır olan Mehmed Sönmez'in parçalanan ciğeri dikildi, sağ böbreği de alındı.

İşte galiba mesleğin en zor tarafı bu... Devlete karşı silâh çekenle çarpışır, icabında yaralanmayı da ölmeyi de göze alırsın da, ölümüne bir çarpışmadan sonra, arkadaşlarının kanına bulanmışken, birkaç satılmış züppenin, ukalâlıklarına dayana bilir misin?

Şimdi onlar buna da herşeye de dayanıyorlar. Allah yardımcıları olsun ve onları korusun.

BRANT VE RAKI

Alman Sosyal Demokrat Partisi başkanı ve Almanya eski başbakanı Willy Brant, sosyal demokrat ve Sosyalist Enternasyonal üye adayı ve «yeni» Cumhuriyet Halk Partisi genel başkanı ve Türkiye eski başbakanı Bülent Ecevit'in davetlisi olarak İstanbul'a geldi.

Gazetelerin yazdığına göre iki eski başbakan, başbaşa verip, nerdeyse «yüzlerce» meseleye çare bulmuşlar.

Almanya'daki işçilerimiz Ortak Pazar, Türk-Alman münasebetleri vs. hep halledilmiş...

Ayrıca gazeteler, bu konuşmalara başlanmadan önce, sayın konuk eski başbakanın, aç karnına dört bardak rakı içtiğini de bilhassa kaydediyorlar.

SOL KOLUN KURBANI

İzmir'de lise son sınıfta bir çocuk, derslerde «parmak kaldırırken», hep sol kolunu kaldırdığı ve ihtarları ikazları dinlemediği için okuldan uzaklaştırılmış.

Çocuğun kendisine ve velisine bu hususta icap eden ihtarların yapıldığında şüphe yok.

Demek oluyor ki, babası oğluna söz geçirememiştir veya o da çocuğu gibi «sol kolcu» dur.

Her iki halde de, batıl yolda bir ne inattır ki, sağ kolunu kaldıracak kadar bile olsun, sağcı görünmek istemez. Hatta okuldan atılsa bile...

Hak yolun mensuplarına, bu gibi yobazlık hadiselerinde çok ibretler vardır... Düşünmeli ki, bu kadar katı ve müfrit bir çocuk nasıl şartlandırılmıştır ve onunla nasıl konuşulup anlaşılabilir.

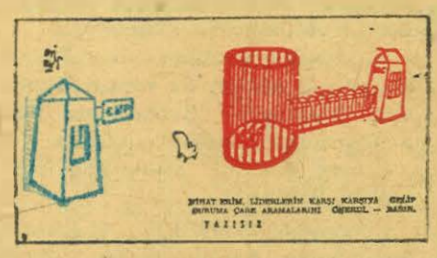

Çirkin çizgiler.

VERESİYE BLUCİN

İskilip'te olanlar malum. Bir tuhâfiyeci on kadar küçük kıza tasallut etmiş, halk ayaklanmış vs.

Olan olmuş, ama nasıl olmuş?

Bu on kızı, o herif nasıl ele geçirmiş; bu zavallıların -hem de bir Anadolu kasabasında- başlarında kolcu koruyucu kimse yok muymuş

Derken... Küçük bir not:

«Tuhafiyeci A.E. nin genç kızlara veresiye blucin vermesi ve dükkânının arkasında...»

Anlaşıldı mı?

VEFAT

ŞEFKAT KOLUNDAN

Kardeşimiz

VAHİT KAHRAMANOĞLU'nun

Ebedi meşrike intikalini teessürle duyururuz. 12 Nisan Pazartesi günü Kadıköy Osmanağa Camii'nde öğle namazından sonra ebedi istiratgâhına tevdi edilecektir. Bütün kardeşlerine baş sağlığı dileriz.

Müteveffâ nereye gitmiş?

İSLÂM ÂLEMİNDEN

LİBYA'DA YAŞAMAKTA OLAN YAHUDİLER

Yahudilere karşı bu derece muhalif olan, Yahudileri tanıyan devletlerle siyasi münasebetlerini keeceğini bildirecek dereceye varan Albay Muammer Kaddafi'nin ülkesinde yahudiler bulunduğunu biliyor muydunuz. Başşehir Trablusgarpta yaşayan yahudiler şöyle diyorlar. Biz Siyonizme karşıyız. Fakat bizim siyonizme karşı oluşumuzdan sakın anti yahudilik yani yahudiliğe karşı oluşumuz manâsı çıkarılmasın. Bizler Kur'an'ın ve Tevrat'ın bize öğrettiği üzere insanlığın muhtelif ırklarının eşit olduğuna inanıyoruz. Yahudilerin üstün ırk olduğunu zanneden siyonistlere karşıyız. Filistindeki halkın bağımsızlığa kavuşmalarını da savunan bu grubun bir merkezi de Londra'da bulunuyor. Londra'daki merkezin ismi «Jews Against Zionism Society» yani siyonizme karşı olan yahudiler cemiyeti. Bu Libya'daki durum. Kimsenin kabul etmeyeceği belki kendilerinin de inanmadıkları bu durumu şöyle bir an unutalım ve bir başka hadiseyi gözlerimizin önüne getirelim.

Bu kısım haber de bütün gazete ve mecmualarda yer alan ve geçenlerde İsrail'in işgal ettiği Arap topraklarından geldi. «Yahudinin kanı ucuz değildir» diye feryad ederek Araplar üzerine ateş açan İsrail emniyet kuvvetlerinin görülmemiş zulümlerden birini icra etmesi bütün dünya umumi efkârını meşgul etti. Zaman zaman Araplara en zâlimâne muameleleri adet haline getiren bu yahudiler kendilerine sorulsa bölgedeki Araplara tam İsrail vatandaşlığı vermişler. Fakat Araplardan askere alınan ve silâh teslim edilen yoktur. Esasen onlara vatandaşlık verilmesi de sadece bir göz boyamadır. Aldatmadan başka birşey değildir. 2 milyon 600 bin İsrail'li arasında yaşayan Arapların sayısı bugün 450.000 e varmıştır. İsrail'de nüfusun % 16 sını meydana getiren Arapların sadece % 3'ü yüksek tahsil yapma imkânını buluyor.

LAHEY'DE İSLÂM MERKEZİ

Hollanda Müslüman teşkilâtlarının federasyonu emrine Suudi Arabistan hükümeti 100.000 riyal (500.000 TL) vermiştir. Bu para ile Lahey'de bir islâm merkezi binasına başlanacaktır. Plâna göre merkezde mescid, konferans salonu, idare odaları bulunacaktır. Binanın tamamlanmasından sonra merkezin çalışması için gerekli parayı yine Suudi Arabistan'ın vereceği bildirilmiştir.

AFRİKA'DA İSLÂMİYET

Afrika'da islâmiyet gün geçtikçe yayılmakta ve yeni camilere ihtiyaç duyulmaktadır. Mekke'deki islâm Birliği Merkezi Gabon'da cami yapılması için 1 milyon 720 bin dolarlık (takriben 25 milyon TL.) bir yardımda bulunmuştur.

UMMA KRİTİK MECMUASI

Londra'da Muhammed Han Kayani idaresinde bir mecmua çıkmaya başladı. Bu mecmuanın ismi «Umma» yani (ümmet) gayesi Avrupa'daki müslümanları daha yakın ve samimi bir havaya sokmak, bölünmeleri önlemek. İlk sayısında 'Avrupa İslâm topluluğunun nizamnâmesi, Avrupada çıkmakta olan islâmî neşriyat ile ilgili haberler yer alıyor. Ayrıca Londra İslâm - Türk Cemiyeti başkanı Şeyh Nâzım ile bir röportaj da var. Londra'da bulunan islâm kültür merkezi, Nijeryalı müslümanlar cemiyeti hakkında makaleler görülüyor. Mecmuanın adresi 74, Liverpool Rd., London N. 1. Türkiye için senelik abonesi 4 İngiliz sterlini (yani 120 TL.) Neşir hayatında başarılar dileriz.

MESCİD-İ AKSA İÇİN BEYANAT.

Merkezi Amman'da (Ürdün) bulunan Umumi İslâm Kongresi Mescid-i Aksa ile ilgili bir beyanat yayınlamıştır.

Mekke ve Medine'deki harem-i şeriflerden sonra müslümanlar nezdinde üçüncü derecede mukaddes ve muhterem sayılan Mescid-i Aksa'da neler cereyan ettiğini biliyorsunuz. Oradaki müslüman halk bu duruma bir müddet sabırla karşılık vermiş ve beklemiştir. Bir müddet sonra azıtan yahudiler karşısında «Can ve kanımız sana fedâ olsun ey Aksa» diyerek harekete başlamışlar ve hadiseleri protesto etmişlerdir. Büyüyen hadiseleri çok şiddetli bir şekilde bastırmak isteyen ve bu arada 15 den fazla müslümanı öldüren ve yüzlercesini yaralayan İsrail emniyet kuvvetlerine karşılık bölgedeki müslüman belediye başkanları istifa ettiler. Bütün Dünya Müslümanlarının Kudüste Mescid-i Aksaya karşı tatbik edilmek istenen bu hareketlerden haberdar olması ve gayet müteyakkız bulunması zaruridir.

Geçen sene Cidde'de toplanan İslâm ülkeleri hariciye vekilleri toplantısında karar altına alınan meselelerden biri de Mescid-i Aksa' nın durumu idi. Hususi bir delegasyon bu işle ilgili olarak Dr. Kurt Waldheim'ı ziyaret etmiş ve o da derhal bu meselenin Birleşmiş Milletlerde ele alınacağını ve bir neticeye ulaşılacağını kuvvetle ümid ettiğini bildirmiştir. Malûm olduğu üzere yahudiler Mescid-i Aksanın binasını bozacak birtakım faaliyetlere girişmişler ve hatta muayyen bir vakitte mescidin ibadet için kendilerine tahsis edilmesini istemişlerdi. Onlar en mukaddes yerlerimizden olan Mescid-i Aksaya girmeyi orayı kendilerine tahsis etmeyi rahatlıkla düşünüp tatbik yoluna girerlerken bizler öz beldemizde bulunan ve 500 sene cami hizmeti görmüş olan Ayasofyayı müze haline getiriyoruz.

SUUDİ ARABİSTAN MISIR İŞBİRLİĞİ

Şubat ayı içinde Mısır başkanı Enver Sedat'ın Suudi Arabistan'ı ziyareti oldukça başarılı geçmiştir. Riyad'a yapılan bu ziyaret esnâsında iki ülkeyi ilgilendiren birçok mevzularda müsbet kararlar alınmıştır. Bu arada çok zor bir dönemde bulunan Mısır ekonomisine yardımcı olmak maksadıyla Suudi Arabistan 300 milyon dolarlık bir yardımda bulunmuştur.

FAYSAL İSLÂM BANKASI

18 Şubat tarihinde Kahire Merkez bankasında Suudi Arabistan yetkilileri ile Mısırlılar arasında bir anlaşma imzalandı. Bu bir kuruluş anlaşması idi ve «Faysal islâmi Mısır Bankası» adını taşıyordu.

Bu bankanın sermayesi 8 milyon dolar (1 milyar 200 milyon TL.) olacak bunun % 51 Mısır'a, % 49'u ise Suudi Arabistan'a ait olacaktır. Banka faiz esasına göre değil de kâr tevzii esasına göre çalışacaktır.

MİLLETLERARASI 1. İSLÂM İKTİSÂDİYATI KONFERANSI İNTİBALARI

المؤتمر العالمي الاول للاقتصاد الاسلامي

Dr. Mustafa Bilge

— VI —

Sekizinci Gün: İslâm Çerçevesi Dâhilinde İktisâdî Kalkınma:

Konferans ve müzâkereler İbn-i Sînâ Salonu'nda yapıldı.

24 Şubat 1976, Salı

Prof. Hurşid Ahmed: İslâm çerçevesi dâhilinde iktisâdî kalkınma; metod üzerine bâzı notlar. (İngilizce)

Dr. Bakır el-Amrî; Modernizasyon ve İslâm Âlemi; Teorik bir analiz. (İngilizce)

Dr. Hamdi Abdülhâdî: İslâm'da kalkınma esasları. (Arapça)

Dokuzuncu Gün: Müslüman ülkeler arasında iktisâdî işbirliği. Konferans ve müzâkereler İbn-i Sînâ Salonu'nda yapıldı.

25 Şubat 1976, Çarşamba

Dr. Ziyâeddin Ahmed; İktisâdî işbirliği (İngilizce)

Hasan Abbas Zeki; İslâm Ülkeleri arasında iktisâdî yardımlaşma. (Arapça)

Dr. Kadri Arabî; Kalkınmakta olan İslâm ülkelerinde mahallî plânlama mes'eleleri. (İngilizce)

Dr. Ahmed Abdülmâcid; İslâm ülkeleri arasında iktisâdî işbirliği stratejisi. (İngilizce)

Kongreye Takdim Edilen Tebliğlerin Işığı Altında Özetle Şu Kararlar Alındı:

1. İslâm Dünyâsı'ndaki Üniversiteler İslâm iktisâdiyâtının bünyelerinde ayrı bir kürsü hâlinde okutulması üzerine ehemmiyetle eğilmelidir.

2. Cidde'de bulunan Abdülâziz Üniversitesi üzerine düşeni yapacak ve İslâm İktisâdiyâtı çalışmaları için beynelmilel bir merkez te'sis edecektir. Bu merkez bir hey'et tarafından idâre edilecek ve bu hey'etin azâları muhtelif İslâm ülkelerindeki İslâm fıkhı ve iktisad âlimleri arasından seçilecektir. Merkezde yüksek seviyede ilmî araştırmalar yapılacak veya başka taraflarda bu gâyelere uygun olarak yapılan çalışmalara iştirak edilecektir.

Aşağıdaki Esaslar Araştırma Merkezinin Gâyeleri Arasında Bulunacaktır.

a. İslâm iktisadiyâtı ile muhtelif dillerdeki eserler toplanacak ve geniş bir ihtisas kütüphânesi kurulacak, kataloglar bastırılacaktır.

b. Araştırmalar yaptırılacak veya yapılmakta olan araştırmalarla alâkadar olunacaktır. İslâm üniversitelerinde okutulmak üzere kitaplar hazırlanacak ve bastırılacaktır. Ayrıca İslâm ülkelerindeki üniversitelerde bu dersi okutacak olan ehliyyetli muallimler yetiştirilecektir.

c. Alâkalandıkları mevzularda araştırma yapmak isteyen müslüman ilim adamlarına burslar ve tahsisatlar temin edilecektir.

d. Muhtelif üniversite ve enstitülerde İslâm iktisâdiyâtı dalında araştırma yapanlar arasında işbirliği temin edilecektir.

e. İslâm iktisâdiyâtı ile alâkalı tezler ve mecmualar basılacaktır.

f. Bağlı bulunduğu üniversitelerde İslâm iktisâdiyâtı kürsüsü kurmak isteyenlere yardımlar yapılacak, bu arada gönderilecek, muallimler vasıtasıyla konferans ve seminerler tertip edilecektir.

3. Beynelmilel İslâm iktisâdiyâtı konferansı her iki senede bir toplanacaktır. Ayrıca buna ilâveten az sayıda elemanın iştirâkiyle munzam seminerler yapılacaktır.

(Devamı var)

ÇELEBİ VE KONFERANS

Kontenjandan senatör, eski TRTci Hüsameddin Çelebi, bir soru «önergesi» verdi; 3-13 Nisan tarihlerinde Londra'da toplanan Beynelmilel İslâm Konferansı'na dair bâzı şeyler sordu.

Çelebi'ye göre, Konferans'ta «Medeni kanunun bırakılarak, Türkiye'de yine İslâm hukukuna dönülmesi» meselesi de konuşulmuş. Çelebi: «Bu mesele konuşulurken, konferans'ta bulunan iki bakanımızın hangi tarafı tuttuklarını» soruyor.

Ayrıca Doç. Dr. Sâlih Tuğ Bey'in de konuşmasından şu cümleleri alıyor ve tenkit ediyor. Salih Tuğ, şöyle demiş:

«1949 yılından itibaren Türkiye'de başlatılan yeni hukuk devleti havası içinde açılmaya başlayan imam-hatip okulları, Kur'an kursları, yüksek İslâm enstitüleri ile ilk, orta ve lise gibi normal okullarda öğretilen din dersleri sayesindedir ki, 'din eğitimi' alanında yirmi yıl kadar hüküm süren 'cahiliyyet çağı' kapatılmış oldu. Bu yeni harekette muhakkak ki, 'lâiklik' prensibinin biç bir zaman 'din düşmanlığı', 'dini cemiyetten devlet eliyle çıkarıp atma' manâsına gelmediğinin anlaşılması rol oynamıştır.»

Sebil

DİN

İman Hakikatleri Etrafındaki Suallere CEVAPLAR

İSMAİL FENNİ ERTUĞRUL

— XVII —

Sual: Kur'an ne bakımdan en büyük mucize sayılıyor?

Cevap: Birincisi Kur'an bir mûcizedir. Çünkü âyet-i kerimede sarahaten belirtildiği üzere müşriklere onun Allah tarafından nâzil olduğuna inanmadıkları halde bir sûresine nazire (1) yapmaları teklif edildi. Lâkin Arab fasihleri buna muvaffak olamadılar. Asr-ı saâdetten sonra da buna teşebbüs edenler oldu. Lâkin nihâyet aczlerini itiraf'a mecbur oldular.

İkincisi Kur'an ebedi bir mûcizedir. Çünkü daima gözümüzün önündedir.

Üçüncüsü sâir mûcizeler yalnız onları gösterenlerin bir rûhanî kuvvete mâlik olduklarına delâlet eder. Halbuki Kur'an bundan başka Hz. Peygamberin taraf-ı ilâhiyeden emrolunduğu vazifenin hakkıyle ifasına muktedir olduğunu da isbat eder. Hekimler cismani hastalıkları tedavi ettikleri gibi peygamberler de mânevi hastalıkların tedâvisine memurdurlar. Bir hekimin bir çok hastaları şifaya kavuşturması kendisinin hâzik bir tabib olduğunu isbat ettiği gibi Kur'an-ı Kerim de milyonlarca insanları en mühlik bir hastalık olan dalâletten kurtardığı için Resulullahın pek büyük bir Peygamber-i zişan olduğunu isbat eder.

---

(1) Kur'an'da insanlığa kendisine nazire yapmaları için meydan okuyan âyetler şunlardır:

1 — «De ki: Bu Kur'an'ın benzerini meydana getirmek için ins ve cin bir araya gelseler ve hatta, birbirlerine yardım da etseler yine onun bir benzerini meydana getiremezler.» (İsra Sûresi âyet: 88)

2 — «Yoksa onu kendisi mi uydurup söyledi diyorlar? Hayır onlar iman etmezler. Öyle ise onlar da, sözlerinde sâdık iseler onun gibi (velev uydurma) bir söz getirsinler.» (Tur Sûresi, âyet 33-34)

3 — «Eğer kulumuza indirdiğimizden şüpheli iseniz ve doğru söyleyenler iseniz, Allah'tan başka yardımcılarınızı çağırın ve onun surelerine benzeyen bir süre meydana getirin. Bunu yapamazsınız -ki elbette yapamıyacaksınız - kâfirler için hazırlanmış bulunan ve yakıtı insanlar ve taşlar olan ateşten korkunuz.» (Bakara Sûresi, âyet: 23-24)

4 — «Veya onlar: O, Kur'anı kendisi uydurdu diye iftira ederler. De ki siz sözünüzde sâdık iseniz ve Allah'tan başka kimi yardımınıza çağırabilirseniz çağırın ve onun gibi on sûre meydana getirin (Hud Suresi: âyet: 13)

Bu meydan okumalar karşısında muârızlar asr-ı saâdetten günümüze kadar aczlerini göstermekten başka bir şey yapamamışlardır. Ancak bazı cür'etkârlar güya Kur'an'a nazire diye bir kaç cümle yapanlar da ortaya çıkmıştır. Bunlardan biri yalancı peygamberlerden Müseylime'dir.

Rivâyete göre İbnül-Mukaffa da Kur'an'ın bir taklidini yapmaya cür'etlenmiş, fakat bir müddet sonra Hud Sûresindeki: «Ey Arz sularını çek. Ey Semâ sularını tut.» âyetinin günün birinde bir çocuk tarafından okunduğunu işitince bu işten vaz geçmiş. Hatta bu âyet onda öyle bir tesir yapmıştı ki: o ana kadar hazırladığı bütün taklidleri imha etmiş ve Kur'an-ı Kerim'in hiç bir zaman taklid edilemiyecek bir Allah Kelâmı olduğuna kuvvetle inanmıştı.

Hatta yukarıda müellifin şâirlerin filozofu, filozofların şairi olarak tavsif ettiği meşhur Ebul-Âlâ el-Maarrinin de böyle bir şeye niyyet ettiği iddia edilirse de, bazıları tarafından bu iddia red'olunmuştur.

(Devam var)

İNKILÂB MEZÂLİMİ

TÜRK MİLLETİ'NDEN GELECEĞİN TARİHÇİSİNE RAPORLAR

YAKILAN VE YOK EDİLEN YAZMA KİTAPLAR!..

— II —

İ. Hakkı Konyalı

Son elli, altmış yıl içinde Türkiye Müze ve Kütüphânelerinden çalınan, ve yok edilen kitapların sayısı Timur istilâsı sırasında Bursa'da ve başka yerlerdeki kütüphanelerden aşırılan ve yakılan kitaplardan ve hazine evrâkından çoktur. Bunların en korkuncu Topkapı Sarayı'nda Sultan Üçüncü Ahmed Kütüphanesi'nde iken Sultan Mahmud tarafından Ayasofya Kütüphânesi'ne çıkarılan ve şimdi Süleymaniye Kütüphanesi'ne götürülen Cizreli (Ceziretübn-i Ömer'li) Ebu'l İz İbn-i İsmâil İbn-i Rüzaz'ın eşsiz denecek kadar nâdir olan (Kitab-ül Cami-i Beyne'l İlm-i V-el-Amel En-Nâfi-i Fî Sınaat-il Hiyel) adlı Arapça kitabından çalınan altmışaltı sahifelik parçadır. M. Marten adlı bir müsteşrik kitabı Ayasofya Kütüphânesi'nde incelerken içinden altmışaltı sahifesini koparmış ve çalmıştır. Devrinin teknik bilgisini sahifeleri arasında plânları ve renkli resimleriyle beraber bize kadar getiren bu kitaptan yapılan hırsızlığı ben yakaladım. Ve Yedigün Mecmuası'nda neşrettim. Daha sonra bir Fransız Gazetesinden bu hırsız müsteşrikin öldükten sonra bıraktığı kitapları arasında çıkan bu altmışaltı sahifelik parçanın bulunduğunu, bunların Fransız Müzesi'ne alındığını öğrendim. Maarif Vekili Hasan Âli'ye müracaat ettim:

«— Fransızlar medeni insanlardır, eşsiz bir kitabın çalınan parçalarını bize geri verebilirler. Fransız Hükûmeti'ne müracaat edelim, bu sahifeleri isteyelim. Asıl kitabın çalınanlarla beraber fotoğraflarını çıkartarak, onlara tam bir nüsha hâlinde gönderelim!» dedim. Hasan Âli Yücel'in bu teklifim karşısındaki cevabı kısa olmuştur:

«— Başıma iş çıkarma İbrahim Bey!»

Daha sonra «Tarih Hazinesi» adlı mecmuamın 1. Ocak. 1951 yılında çıkan dördüncü sayısının 187-190 sahifelerinde «Sekiz asır evvel Türk Sarayları Makineleşmişti» başlıklı bir yazı neşrettim. Hem bu yazımla ve hem de kendisine yazdığım mektubumda Maarif Vekili Tevfik İleri'den Cizreli Ebu'l İz İbn-i İsmâil'in kitabının çalınan parçalarının Fransa Hükûmeti'nden istenmesini talep ettim. Aldırılmadı. Bu teklifimi şimdi SEBİL'in sütunlarında tekrarlıyorum. Muhterem Maarif Vekili Ali Naili Erdem'in çalınan sahifeleri Fransa Hükûmeti'nden istemesini diliyorum. Bu istek mektubuyla beraber bizdeki kalan eserin fotoğraflarını da gönderelim. Fransa Müzesi tam bir nüshaya sâhip olur, biz de eşsiz nüshamızı tamamlarız.

Ben bu kitâp hakkında Yedigün Mecmuası'nda, Tan, Yeni Asya gazetelerinde ve başka mecmualarda yazılar yazdım. Neşrettiğim yazıların sayısı düzineleri geçti. Diyarbakır Belediyesi'nden, Yüksek Mimarlar ve Mühendisler Derneği'nden bu kitabın dilimize çevrilmesi hususunda teklifler aldım. Yirmibeş sene önce de kısmen dilimize çevirdim. Kütüphanemde 369 numarada muhafaza edilmektedir.

«Tarih Hazinesi'nde bu kitap hakkında yazdığım bir yazıda şunları söylemiştim:

Türk; san'at istidâdı itibâriyle Dünya'nın en kaabiliyetli ve en zeki milletidir. Türkler beşerin ortaklama malı olan medeniyete kendilerinden pek çok şeyler katmışlardır. Bunu başka bir şekilde şöyle de ifâde edebiliriz: Eğer Müslüman Türkler olmasaydı insan medeniyeti tamam olmazdı. Bunu milliyet gayretiyle ve çok mezmûm olduğuna inandığımız kuru taassupla söylemiyorum. Uzun bir tedkikin verdiği tam ve kâmil bir kanaatle söylüyorum.

7-8 asır evvel... Evet tam yediyüz, sekizyüz yıl önce Amerika, vahşetin koyu karanlığında kâbuslu uykusunu uyurken. Avrupa Endülüs'ten sızan İslâm Medeniyeti ışığıyla aydınlanmaya çalışırken Amid'de (Diyarbakır) Artıkoğulları'nın sarayları makineleşmişti, makine insan bile yapılmıştı...

Bu iddiâmızı makinelerin orjinal resimlerini ve bir yirminci asır mühendisinin elinden çıkmış gibi çizilmiş plânlarını vermek sûretiyle isbat edeceğiz.

Bizi bu iddiâya sevkeden Cezîret-ü-bn-i Ömer'li İbn-ir Rüzaz'ın eşsiz denecek kadar nâdir olan «Kitab'ul Cami-i Beyn-el İlm-i V-el-Amel En Nâfi Fi Sınaat-il Hiyel» Arapça kitabıdır.

Biz bu kitaptan İstanbul kütüphânelerinde üç tane bulabildik. İkisi Topkapı Sarayı'nda Üçüncü Ahmed Kütüphanesi'nde, biri de Ayasofya mâbedinin içindeki Sultan Mahmud Kütüphanesi'nde, biri de Ayasofya mâbedinin içindeki Sultan Mahmud Kütüphânesi'ndedir. Üçüncü Ahmed Kütüphânesinde bulunanlardan biri 3472 numarada kayıtlıdır. 179 yapraktır. İçinde 153 resim, minyatür ve plân vardır. 25X33,5 santim ebadındadır.

Hicretin 602. yılının Şabanı sonlarında Hısınkeyfli Osmanoğlu Yusufoğlu Mehmed tarafından müellifin el yazısından kopye edilen bir nüshadan istinsah edildiği son sahifesindeki bir yazıdan anlaşılmaktadır. Bu nüshanın resim ve plânlarını bizzat müellif yapmıştır. Kitapta İkinci Bâyezid'in tuğra şeklinde mührü vardır. Bu kütüphânede bulnan ikinci nüsha hem resimsiz, hem noksan, hem de kopya hatalarıyle dolu olduğu için üzerinde durmaya değmez.

Ayasofya Kütüphânesindeki nüsha 3600 numarada kayıtlıdır. 446 yapraktır. İçinde 147 resim ve şekil vardır. 755 yılı Saferinde Ahmed oğlu Mehmed tarafından Tülekoğlu Nâsuriddin Mehmed'in kütüphânesi için istinsah edilmiştir. Mısır'ın fethinden sonra Sultan Selim tarafından Saray Kütüphânesi'ne getirildiğini Saray'dan da Ayasofya Kütüphânesi'ne alındığını tahmin ediyorum.»

Yahya Efendi Dergâhı'nın Son Şeyhi

ABDULHAY EFENDİ'NİN MEKTUPLARI

HAYAT VE MEMAT

Bütün muhteviyatıyla suver-i eşyayı bırak, geç! Zâhirde mazharı gör. Ve onda müstağrak-ı cezbe olarak kendinden geç! Eğer kemalât-ı insaniyyeye erişmek istersen!.. Çünkü sen ve bütün mâsivânın hepsi fânidir. Görünen muhtelif suver, bütün âsar-ı tecelliyatıyla onundur. Onu gösterir! Zât-ı pâki, her şeyden münezzeh ve muhtesif sıfatıyla daimâ mütecelli, zatına sıfatı perde ve sıfatına âsârı perde olmuş, gören ve gösteren hepsi kendidir. Zât-ı pâki ise, vahdet-i kemâliyesi ile bütün âlemden müstağnîdir. Vahdet sıfatıyla mütecelli yine kendinden kendine müncelidir.

Sabah ve akşam ruhunun daimâ mütehavvil olduğu, ve bu hâlin ne olduğunu sen de anlayamadığını yazıyorsun. Evet bütün eşya böyledir. Enfüs, âfakın aynıdır. Bir kararda durmak mümkün değildir. Çünkü zat-ı pâk-i ilâhi her ân «Küllü yevmin hüve fi şe'an» mûcibince ayrı ayrı mütecellidir. Gâh kabz, gâh bast, gâh kahır, gâh lütuf, gâh cemal, gâh celâl. Binâenaleyh insan da bazan hüzün, bazen üns, tabii olacaktır..

Çünkü insan, mezâhir-i ilâhiyyenin ekmelidir. Bunun için insan ayni âlemdir. Hâmil-i emânat-ı ilâhiyyedir. İnsan insanlığını unutmamak lâzımdır. Kendini unuttuğun ânda, bittabii beni de unutursun! Rabbini unuttuğun ânda da «*zalum*» ve «*cehul*» olursun. İnsanlığından hayvaniyete ve daha aşağıya belki mertebe-i cemâdata inersin. Amma kendini unutmazsan, bir hâlik, bir mûcid, bir vâcibe ihtiyacı da anlar ve şu anlayışın sende meknuz olan kemâlât-ı insaniyenin zuhuruna sebeb olur. Derece derece mütekâmilen zirve-i ulyayı insaniyete tereffu' eder ve şu âlemde bir uzvu nâfi' ve bir şu'le-i kemal olursun.

Maamafih, tekâmül safhaları muhtelif olduğundan, kendi kendine husuli pek mümkün değildir. Meselâ ufak çocuğun idraki ile büyük bir adamın idraki bir olamaz. O halde onun hücre-i dimâgiyyesi tedrici tedrîcî büyüyüp de tamül-idrâk oluncaya kadar, tamül-idrak olan mürebbilere muhtaçtır. İşte, ana, baba, hoca, nefis kitab ve bunların derecâtına ve senin isti'dadına göre terbiye ve tâlimleri sana o kemali verir. Vâkı'a «*Kabili tâlim olan üstad olur, üstaddan*» fehvâsınca ezeli tevfikın iânesiyle üstadından daha kâmil, ekmel olan insanlar da yok değildir.

Hülâsa nübüvvet, Peygamber, rehber gibi mezâhir-i âliyenin vucûduna ihtiyaç muhakkaktır. Bunun da sebebi ukulün mütefâvit halk olunmuş bulunmasıdır. Ârife işâret kâfidir. Kendi aklına, revişine güvenenlerin çok def'a yanıldıkları görülmektedir.

Binâenaleyh, aklına güvenmeyip büyüklerinin, rehberlerinin hocalarının, ana, baba, zâbit, kumandan ve daha daha sonra peygamberlerin irşadlarından müstağni olmayup daimâ müteharri-i hakikat ve tâlib-i nûru irşad olmalıdır.

Kıymetli arkadaşlarından bazılarının Zâtürre sebebiyle vâsıl-ı rahmet-i Rahman olduklarını yazıyorsun ki; hakikaten şayan-ı teessürdür. Çünkü millet onların vücûdundan büyük büyük hizmetler ümid etmekteydi. Fakat madem ki; emr-ü ferman zat-ı haktandır. Hakkın murad ve muhtarı da hepimizin bilâ şekvâ muhtarı olmalıdır. Çünkü «El hayrü mâ ahtarallah» fehvâsınca bunda da, gidenler ve kalanlar için hayır vardır. Zira yaşa, sınıfa bakmayan ölüm kadar mûcib-i ibret ve intibah bir şey yoktur.

Azgın hayvanları gem ile zabt ve rabt ederler. Ölüm de bir gemdir. Onun için Cenab-ı mürşidi Âzam (s.a.v.) «Ölümü çok anınız» buyurmuşlardır. Ölüm ancak nefsin hayvani arzularını kırar, insanlığa sevk eder. Ölüm acı olmakla beraber, kendine mahsus bir tadı da vardır. Nitekim en büyük âkillerimizden Hazreti Ali kerremallahü vecheh Efendimiz buyuruyor ki, «Allah ölümden râzı olsun ve onu hayırla mükâfatlandırsın, Çünkü ölüm bize herşeyden ziyâde ref'et ve şevkatlidir. Ölüm, ervah ve nüfusu insiniyeyi şu âlemin tabii icâbatından bulunan illet, zillet, kıllet gibi ezâlardan acele kurtarır. Ve pek şerefli olan bakâ âlemine götürür.»

(Devamı var)

GÖZ Oldur ki hakkı göre.

Salâhaddin Eş

İntikam Peşinde...

Sair'in söyleyişi ne kadar mânalıdır:

Ve.. Bunca türküler hep özgürlük içindi,
İlkeler, ülküler...
Nedir bu belâ, Yarabbi? Bu sen-ben, ben-sen..
O nasıl ekmek ki, sadece kanla, zehirle yenen..»

Evet, ilkeler, ülküler derken, herkesin tabiatiyle *memleketi kurtarma (!.)* adı altında birbirini kurşunlayıp, boğazını sıkmak faziletini (!) elde etmeye çalıştığı yeni dir devre geldik. Bir taraftakiler «*kahrolsun faşizm*» diğer taraftakiler ise «*kahrolsun komünizm*» diye haykırmaktalar ya; gerçekte bu hareketlerle ne *faşizm* kahrolur, ne *komünizm*.. Haksızın bedduasının tutmayacağı açık olduğu gibi, beddualar, lânetlemeler aslında başvurulacak en son çâredir; daha doğrusu çâresizliktir. Halbuki Türkiye bütün çârelerini tüketmiş değildir ve beddualara başvurmadan, birbirine şer ve beddua okuyan insanlar ülkesi olmak zavallılığına düşmeden de çıkar yolu bulmak şansına sahiptir, hâlâ.. Bütün insanlığın bugün içine düştüğü *kaosa* Türkiye insanı da düşmüşse, Türk insanı da herkesin herkese düşman olduğu korkunç bir cemiyet manzarası gösteriyorsa bu çıkmazdan kurtulmanın yolu insanların birbirini kurşunlaması değildir. Nitekim eğer insanı öldürmek çıkar yol olsaydı, yeryüzünde ne iyilik kalırdı, ne de kötülük!. Çünkü binlerce yıldan beri hayat devam edip gitmekte ve iyiler de ölmekte, kötüler de.. O halde mesele, «*nasıl olursa olsun kendi nefislerimizi aziz tutup yaşama hakkını sadece kendimize âid bir şey olarak mı göreceğiz, yoksa Dünyaya gelen her insanın insanca yaşaması için ahlâkî bir hayatın ortak değerleri etrafında mı birleşeceğiz?*» mes'elesidir ve bunu bize hangi dünya görüşü verir? Yâni *mutlak doğru*'yu nasıl bulacağız ve ona nasıl teslim olacağız? Biz iddia ediyoruz ki; bu millet mutlak doğru'yu bulmuştur, fakat şer güçler bu mutlak doğru'nun hayata in'ikâsını önlemektedirler. Bu mâni kaldırılıp, *mutlak doğru*'nun, mutlak hâkimiyeti sağlanmadıkça, herkesin kendisini haklı zannettiği bir *izafî doğru*'lar berzâhında yanılmadan yanılmaya koşup durmaktan kurtulamıyacağız, demektir.

8 Nisan'da Ankara'da meydana gelen üniversite hadiselerinde 3 genç insan ölmüştür. Bu üç gençten birisinin babası, Türkiye'ye millet nazarında menfur ve merdut olan 27 Mayıs ihtilâli'ni yapanlardan ve ölen oğlunu tüyü bitmedik yetimlerin haklarından gasbedilmiş yüzbinlerle besleyen temelli ünvanlı temelsiz bir senatör!. O'nun oğlu, başkalarının oğullarından sanki daha üstün bir insanmışcasına sol yumrukları havada onbinlerce insan başkent sokaklarını arşınladı. Bunlar, Müslümanların mâbedlerini kendi din-dışı dünya görüşlerine âlet etmeye kalkıştılar. Mes'elenin asıl acı tarafı ise, bu onbinlerin yürüyüşünde temyiz mahkemesi azâlarından bazılarının da bulunmasıydı.

Türkiye'de yıllardan beri nice insanlar kurşunlanarak öldürülürken, bunlardan sâdece bir tanesinin, bir tabiî senatör oğlunun cenâzesinde ülkenin en üst dereceli hâkimlerinin bulunması, o ülkede tarafsız bir adâlet mekanizmasının bulunduğundan bahsedilmesini imkânsız kılar. Çünkü bu çeşit davranışlar bir *redd-i hakim* sebebi olan, *ihsas-ı rey* demektir.

Bir yerde, adâlet adına hareket ettiklerini ileri sürenler kaba kuvvet göstererek devlete musallat olmuş insanlara ve onların gerçekleştirdikleri hukuk dışı idarelere bağlı kalmayı şiar edinmişler ve bunu tekrar tekrar sergilemekten zevk duymaktalarsa, o ülkede daha çok haksızlıklar olacak, daha çook kanlar akacak, herkes intikam peşinde koşacak, demektir. Ölesiye *(Temelli!..) Senatör* Muzaffer Yurdakuler, oğlunun tabutu başında «*intikam andı*» içmiş!.

Türkiye'de herkes aynı intikam yeminini içmiş olsaydı, bu «*ölesiye senatör*, şimdiye kadar olsun böyle bir intikamdan kurtulmuş olması sebebiyle fazladan yaşama şansına ermişlerden olduğunu düşünerek teselli bulabilirdi!..

Sebil

TARİH

Ferdî Kahramanlıklar ve Bazı Şahâdetler

— 7 —

ASKER SAİME

İstanbul işgâl altındadır. Herkes kendi gölgesinden bile korktuğu meş'um ve bahtsız günleri yaşıyor. Bütün Türkiye mâtem ve ümitsizlik içindedir. Hepimiz birşeyler yapmanın icâbettiğine inanıyoruz. Fakat bu yapılacak şeyi tâyin edemiyoruz. Türlü türlü cereyanlar var. Bu arada yer yer mitingler tertipleniyor ve pasif bir tezâhürle bize reva görülen âkıbetin protesto edilmesine dâir nutuklar söyleniyor.

Son günlerde dikkati çeken genç bir kızın nutukları alâka uyandırmaktadır. Ona göre, göz yaşı dökmek, kâfi değil. Davâda birleşip aktif davranmak lâzımdır.

Bu Dârülfünûn (şimdiki adıyle Üniversite) luların Asker Sâime adını taktıkları ateşli bir genç kızdır. O, hâli ve tavrı ile diğer kız arkadaşlarından kolaylıkla ayrılabilmektedir. Buna biraz da giyinişindeki sâdelik sebep olmaktadır.

Asker Saime, bulunduğu yaşın icaplarını çoktan unutmuş kalbini genç kızlığın heyecan ve ihtiraslarına karşı kapamış, âdeta Dünya'ya küsmüştür. Simâsını tedkik edenler, onun güzel yüzünde dâimî bir elem ve ızdırâbın izlerini kolaylıkla farkedebilirler.

Onun inandığı, tek dâvâ memleket dâvâsıdır. Anavatan muzdarip ve bedbaht iken; yavrularının da bu ızdıraba saygı göstermeğe, onu teselli etmeğe, yaralarını sarmağa mecbur oldukları kanaatındadır.

O, buna imtisâl edeceklere ne güzel bir örnektir. Kendini bu dâvâya öyle samimiyet ve tevâzu ile vakfetmiştir ki, gözü hiç bir şey görmemekte ve fikri bir şeyle meşgûl olmamaktadır. Memleketin kurtulmasından başka..

Bir taraftan derslerini takibe çalışırken, diğer taraftan muhtelif yerlerde vereceği nutukları hazırlayan Sâime; artık İtilâf Devletleri polisinin dikkatini çekmeye başlamış ve kendisine Arapyan Han'ında mükemmel bir misafirhâne (!) hazırlanmıştı.

Eğer kendisini sevenler ve üzerine titreyenler, bu hâinâne niyetten vaktiyle haberdar olmasalardı; Anadolu genç ve münevver bir Türk kadınının hizmetinden mahrum kalacaktı.

Bir yolu bulunup Ankara'ya ulaştırılan Sâime, cephede, cephe gerisinde ve istihbârat hizmetlerinde birçok vazifeler gördü.

Gene böyle bir hizmet sırasında baskına uğrayan Sâime, yaralanmış ve canını zor kurtarmıştır.

Türklük ne civanmert, ne asil bir yaratılıştır ki; gösterdiği fedakârlık ve kahramanlığı memlekete ödenmesi lâzım gelen bir borç gibi telâkki etmekte ve övünmeyi ayıp saymaktadır.

Asker Sâime'nin ve onun şahsında bütün Türk kadınlarının b'' vâdideki çalışmalarının mâhiyetini iyice bilemiyorsak, bunun kabahatını, daha doğrusu faziletini, onların asîl sükûtunda aramalıyız.

(Devam var)

Aynur Mısıroğlu

ŞU BİZİM
TÜRKİYE
Hazırlayan:
Turhan AYTUL
KADINLARIMIZ
Memleketimizde 1975'de yapılan nüfus sayımı sonuçlarına göre 35.666.570 olan toplam nüfusun 17.603.054'ü kadındır. Bu yaklaşık olarak tüm nüfusun yarısıdır.
Kadının en bol olduğu iller
İzmir % 78.7
İstanbul % 71.7
Ankara % 67.09
Bursa % 63.5
Adana % 61.6
Kadının en az olduğu iller
Mardin % 8.95
Van % 10.26
Ağrı % 10.93
Bitlis % 12.68
Hakkari % 13.43
● 1914'de üniversitelere kız öğrenci alınması kabul edildi. 1921'e kadar kızlar erkeklerden ayrı eğitim gördüler.
● İslâm öncesinde Türk kadını—Örtünme, kapanma yoktu. Mal mülk ortaklığında eşit haklara sahipti. Boşanmada erkeğe ağır cezalar verilirdi.
● İslâmiyette Türk kadını—Çok kadınla evlenme sınırsızdı. Kadın mal ve hayvanla değiştirilebilirdi. İslâmiyetin yayıldığı İran'da Zerdüşt dininde kadın fenalığın ve kirliliğin sembolüydü.
● 15. Asırda—Harem kurulur ve kadın çarşafa sokulur. Zamanla sokağa çıkması bile sınırlanır.
● Cumhuriyette Türk Kadını—Harem kalkar, poligomi yasaklanır. (Çok kadınla evlenme). Evlenme ve boşanmada aynı haklara sahip olur.

Milliyet Gazetesinin Magazin ilâvesi 11 Nisan 1976
— YALANCILIK MI, CÂHİLLİK Mİ?! Yanlış bir tâne değil ki Hangisini düzeltelim

Tarihten Fıkralar

Savarona Yatı

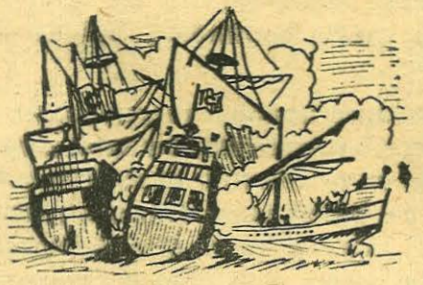

Meşhur Savarona yatına 21 Mart 1938 yılında İngiltere'nin Southampton limanında yapılan bir tören ile Türk bayrağı çekilmiştir. Savarona Türk Devleti tarafından cumhurbaşkanlığı yatı olarak satın alınmıştı. Gemi, aslında Amerikalı milyarder bir kadın tarafından 28 Şubat 1931'de Almanya'nın Hamburg tezgâhlarında yaptırılıp denize indirilmişti. Yat 6130 tonluktu. İnşaasına büyük titizlik gösterilmişti. İçindeki döşeme fevkalâde güzellikteydi. Savarona beş katlı, boyu 136 metre, eni ise 16 m. olan bir tekneydi. Yatı Amerikalı bir petrol kralının kızı bir müddet kullandıktan sonra satılığa çıkarınca, Türkiye tekneyi ondan aldı. Savarona, o sıralarda hastalığı ilerlemiş olan M Kemal Paşa'ya tahsis edildi. M. Kemal, bu yatta iki ay kadar kaldı. Ancak hastalığı ilerleyince bu gemiden sedye ile alınarak Dolmabahçe Sarayına götürüldü.

1951 yılından sonra Savarona yatı Türk Bahriyesinin mektep gemisi oldu. Geminin iki bacasından biri sadece süs olsun diye yapılmıştır.

Nüfus Azalınca

Türkiye Birinci Dünya Harbinde ağır bir nüfus kaybına uğrayınca, nüfusu hızla çoğaltma çâreleri aramağa başlamıştır. Sultan Vahideddin bu mevzuda bir irâde neşretmiştir. Dahiliye nezareti bu padişah irâde'sini bütün vilâyetlere tâmim etti. Nüfus artışı ile alâkalı olan bu irâde şu tedbirleri ihtiva ediyordu.

«1 — Her sene mayısın birinci günü «*evlenme günü*» olacak ve yılın diğer zamanlarında evlenmemiş olan nişanlıların nikâh ve düğünleri de bu günde yapılacaktır.

2 — Düğünler için, düğün sâhipleri kat'iyen masraf etmeyeceklerdir. Dâvetliler düğünlere kat'iyen hediye getirmeyeceklerdir.

3 — Nikâhlarda mülkiye memurları ve en çok düğünü olan yerlerde vâliler isbât-ı vücûd edeceklerdir.

4 — Bu günlerde evlenecek çiftlerden Dünya'ya gelecek çocuklardan erkek olanların isimleri, padişahın şehzâdesinin ismiyle yani «*Ertuğrul*» kız olacakların ise kerime-i Hazreti Padişahî olan «*Ulviye*» tesmiye edilecektir.

5 — Her vilâyette, ilk doğacak çocuğun koluna vilâyet vâlisi tarafından, padişah adına bir bilezik takılacaktır.»

Bugün Türkiye'nin nüfûsunu azaltmak için «doğum kontrolü» çârelerine baş vuranlara ithaf olunur!..

ortadoğu'dan

SAİD ŞAMİL

Yahudi Davası ve Filistin!..

— 13 —

İşin garibi, Arap müverrihleri her nedense hâlâ Emevi devrinin basretini çekerler. Emeviliğin bir devâmı olması itibâriyle de acı acı Endülüs Devleti'nin methiyesini yaparlar. Halbuki Endülüs'ü fethedenler ve ayrı ayrı merhalelerde müdafaasını yapanlar Afrikalı Berberilerdi. Arap Endülüs hükümdarları ise, birkaçı müstesna, maiyetlerindeki kabilevi telkinlere kapılarak kendilerini taht çekişmeleriyle, gecelerini de Endülüslü mutribelerin füsunkâr nağmeleriyle bihûş geçirmeleri Endülüs'ün ziyâına sebep oldu. Halbuki bunların önlerinde duran ve meyvesini taze taze vermekte olan bir İslâmi fütûhât tatbikâtı vardı. Arapça nâzil olan Kur'an'ın belâgatı ve İslâmiyet'in getirdiği adâlet, kısa bir zamanda, Irak'ı Suriye'yi, Filistin'i Mısır'ı ve Emevilerin haşin muâmelesine rağmen - Kuzey Afrika'yı İslâm etmiş üstelik Araplaştırmıştı. Bunun aynen Endülüs'te tatbik edilmesinde hiç bir mâni yoktu.

Maâlesef aynı hatâyı Osmanlı Saltanatı da Balkanlar'da yaptı. Karşısında Endülüs Arap hâkimiyeti Altınordu Türk Hanlığı gibi iki muazzam İslâm varlığına tam mânâsıyle islâmî bir hüviyet iktisab ettirilmediği için nasıl kolayca bir İslâm mezarlığına çevrildiği görülmüştü. Osmanlıların gözü önünde bu fâcialar cereyan ederken, beşyüz yıl devam eden Balkan hakimiyeti devrinde Bosnalılar ve, Arnavutlar gibi, aslen Türk olan Bulgarların da müsamaha yoluyla İslâm câmiasına sokulmaları mümkündü. Bu ihmâl Osmanlı Tarihi'nin en fâhiş hatâsı oldu. Bu fâhiş hata, gâzi diye yâdedilen Osmanlı Devleti'nin tekevvününe mesned olan ve o gâzi sultanlar tarafından islâmi ülkelere giranbahâ bir hediye olarak izâfe edilen Balkanların yok yere ziyâına sebebiyet verdi.

Birinci Dünya Savaşı'na tekaddüm eden devrede Rusya, İngiltere Nemse ve Fransa tarafından tertiplenen ve adım adım tahakkuk ettirilen Balkan Birliği, İslâmi vakârı temsil eden Hilâfet otoritesini sarsmış ve onu koruyan kuvvetlerin müdafaa kudretini yarı yarıya yıkmıştı. Bu hazin manzara, İslâm Âlemi'ni dilhûn ettiği kadar da ürkütüyordu. Bu gibi ağır ve mâtemli bir devrede nüvesi masonlar tarafından Paris'de atılmış yıkıcı bir cereyanı temsilen Lübnan ve Suriyeli bâzı mühim şahsiyetler «barbar Türklerin» zulmünden kurtarılmaları için, Fransa'ya baş vuruyor ve memleketleri hesâbına resmen himâyesini taleb ediyorlardı. Lübnan ve Suriye'de bu ilk defa yapılmış hıyânet tezâhürü değildi. Çok daha önce bunu Maaniler ve onları istihlâf eden Şihabiler'de, Türk-Rus savaşları esnâsında Akdeniz'e gelen Rus donanmasıyle bağlantı kurmak sûretiyle aynı şeyi yapmışlardı. O devrin statüsüne göre devlet bu âsileri cezâlandırmış ve idârenin başına âilenin itimad edilir başka bir uzvunu getirip oturtmuştu. Bu kere de Bâb-ı Âli bütün bu yapılanlardan haberdardı. Balkan felâketi Devleti perişân duruma sokmuş, baskınla hükûmeti ele geçiren İttihat ve Terakki erkânı, şimdi devletin ağır mes'ûliyeti altında eziliyordu. Abdülhamid Hân'ın otuz kûsur senelik saltanatı devrinde, imparatorluğun müdafaası orduların silâh kudretinden ziyâde sarayın yüksek siyâsetine dayanıyordu. Meşrutiyet'ten sonra girişilen silâhlanma gayretlerini de Balkan hezimeti çarçur etmişti. İmparatorluğun Araplarla meskûn kısımlarında ve bilhassa Yemen'de aheng n sağlanması için askeri bakımdan durmaksızın yapılan sevkiyat, Anadolu'da nüfûs potansiyelini hissedilir bir şekilde zedelemişti. Bu şerâit dâhilinde Rus, Fransız ve İngilizler arasında kararlaştırılan imparatorluğun taksimi ameliyesine karşı nasıl mukâvemet edilecekti?

Eskiden Irak, Suriye ve Filistin'de kısmen de olsa idârî bir kuruluş vardı. Ondan ötesi, Arabistan denilen diyarda bedevîlik hâkimdi. Bu anarşi yüzünden farîza-i haccı edâ için Hicaz'a gelen hacıların hayâtı bile, ancak askerî muhâfaza ile himâye edilebiliniyordu. Şürefâ, ümerâ ve meşâyihi tatmin etmek kolay değildi. Bundan dolayı hükûmet Arap diyârının mâmur ülkelerinden cibâyet edebildiği vâridâta hazineden de ilâveler yapmak süretiyle sağa sola durmadan aylıklar ödetiyor, ihsanlar dağıtıyor ve bu sûretle devlete olan bağlılığa bir şekil veriliyordu. Bununla beraber neticede kimsenin minnet duyduğu görülmüyordu.

(Devam var)

İslâm'a ve Kur'an'a dil uzatanları susturacak muazzam eser

İsmail Fennî Ertuğrul'un

HAKİKAT NURLARI

Sebil Yayınevi

496 Sahife
30 Lira

TÜRKÇESİ

Ahmed SELÂMÎ

MUKADDES ŞERİATIMIZ KARŞISINDA İMÂNÎ, SİYÂSİ, İKTİSÂDÎ VE İCTİMÂÎ BİD'ATLAR...

Frenkçe, uydurukça, «kurumca» ve gâvurca kelime ve ta'birler, pek çoklarımızda yerleşdi. Hatta kökleşdi... Fötr denilen lenger, ve kravat denilen «yularsal sallangaç» gibi.

Başımızı - gırtlağımızı sanki teslim etmiş gibiyiz.

Başımızın içi, (hür) ve (müstakil) mi sanki...

Orada da, kurumca ve gâvurca kelime, ma'nâ ve ta'birler istilâcı...

Başımız-gırtlağımız, içiyle dışıyla müstemleke... (Hür) ve (müstakilli), (istiklâlli) ve (hâkimiyetli) edebiyât ise, o müstemlekecilerin ustaca ambalâjıdır... Hani câiz midir bilmeyiz, «Tanzimât edebiyâtı, Servet-i Fünûn edebiyâtı» der gibi, «Hâkimiyet-i milliye edebiyâtı» diyeceğimiz geliyor!..

Başımız-gırtlağımız içiyle dışıyla müstemleke...

Allah'ın Rasûlü ise, mutlak (hürriyet) ve (istiklâli) tebliğ buyurdular... Bu hürriyet ve istiklâlde öylesine hassâsiyet sâhibiydiler ki, temel kânun ve düsturlar mutlaka öyle de, en küçük teferruatda bile (hürriyet) ve istiklâli) ta'kib ve teşvîk buyurmuşlar, kendi kendisi oluşun dışında hiçbir benzemeye (teşâbüh)e hayat hakkı tanımamışlar, ve meselâ, yahudi, bıyıklarını alttan mı, uzatmış, Kâinatın Efendisi derhâl bıyığa varıncaya kadar nizâma âiddiyyet kâidesini lûtfetmişler ve bıyıkların altdan kırpılması esâsı taayyün etmişdir. Yahudi, sakalını kısacık tutduğu için Şeriat-ı Garrâyı Ahmediyye'ye âid sakala, bir kabza uzunluk ölçü olmuşdur... Esaslarla mukâyesede teferruat gibi duran herşeyde bile, işte (hürriyet) ve (istiklâl) tutkunluğu...

Ve herşey, buna göre kıyâs buyurula...

İşte İslâm (Şeriat) budur...

Benzeyişde olsun, taklidde olsun, inkiyâdda olsun, boyun büküşde olsun, kânunda, nizamda, düğünde-dernekde, yatışda-kalkışda olsun, mevcûdiyetimizin teveccüh edeceği bir tek istikâmet vardır: Allâh ve Rasûlünden gelenler...

İşte (vahdâniyet nizâm) deyişdeki ma'nâ da bu...

● Allah ve Rasûlü'nden gelenlerin dışındakilere benzemek ve bunun kesreti, berrak ve saf sudaki mevadd-ı ecnebiyyenin (yabancı maddelerin) kesreti hâline misâl... Sertlik derecesi ne kadar yüksekse, o su o kadar kullanışsız ve keçeleştirici!..

Kâinâtın Efendisi, bütün bunları bilen, gören, i'caznümâ fermân buyuran ve ümmetini herhangi bir kavme benzemekden (teşebbühden) işte bunun için şiddetle menedendir...

İslâmın suyundaki mevadd-ı ecnebiyye, sıfır olacakdır... Olmazsa ne olur?. Sertliğinin yüksekliği nisbetinde keçeleştirici olan su gibi, (bid'at) denilen ecnebî maddeler içinde bırakılmış bir İslâm (Şeriat) da, kendisini, o bid'atlar (yani ecnebi maddeler) içinde bırakan müslümanları, (sürünmekden) ve (izzetsiz ömür sürmekden kurtarmaz...

İsbatı mı? Sâdece târihe bakılsın kâfi...

Kapitalist ve sosyalist felsefelerin her türlüsünden gelen imanî, siyâsi, iktisadi ve ictimâi nice bid'atlar, her an ve her yerde, yedi belâ gibi karşımızda, içimizde, evimizde, işimizde, üstümüzde, başımızda ve gırtlağımızda...

Kurumca ve gâvurca denilen uydurukbid'atlar hançeremizde ne ise, gırtlağımızdaki «yularsal sallangaç» da o!.. Bidâyetde zorla giydirilen ve frenk hançeresiyle ifâde edilen «manto»; ve onun, vücut münhanilerini setredemiyen maksisi de o... Gözboyamayı, mücerred adındaki «milli» ile yürüten, hakikatı ise, başdan aşağı gayrimilli bir maarifin topyekûn müştemilâtı da o... Güme giden nikâhlar, güme giden miraslar, güme giden ticâretler, güme giden helâl lokmalar, çöp bidonlarına giden ekmekler gibi hep o...

Fâsit amel, fâsit fiil ve istismârı yapılan cihâd gibi, mukaddeslere yapışık her lekede o...

Şeriatdaki asli vazifesi yerine hatim indirmeye, mevlide koşturulmaya, özü gidip kabuğu kalmış nikâh kıymaya; ölülerle, kabirlerle, rüyâ ta'birleriyle, iftar sofralarıyla uğraşmaya itilen imam, müezzin, müftü, hoca, hacı, bacılarla da yine o... Aslînin yerini fer'inin işgâli bile o...

● Bid'atlardan, yani Mukaddes Şeriatımızın (dînimizin) berrak suyu içine sokulan mavadd-ı ecnebiyyeden bahsediyoruz... Müslümanlar her gün nafaka peşinde koşsunlar, ama hiç değilse, bir saatçik de fikir idmanı peşinde... Görmek için, duymak için, şer'i hassasiyet kazanmak için; fikrimizi her gün işletmek, kıpırdatmak, kımıldatmak, hareket etdirmek zorundayız... Tefekkür melekesi bir kere dondu mu, nevzubillâh ancak Azrâil Aleyhisselâmla karşılaşınca çözülür!..

Yoksa hâlimizden memnun muyuz?.

Benzediğimiz ve taklid etdiğimiz, o imânî, siyâsi, iktisâdi ve ictimâî her bid'at ile, İslâmın izzet, şevket, hürriyet ve istiklâline bir düğüm atdığımızı da mı idrâk edemiyoruz?.

İslâm'ın gayrına teşebbühü, İslâm varlığını kemiren bir illet bilmek zorundayız... Kâinâtın Efendisi, teşebbühü öylesine kaçırılmaya lâyık görürler ki, benzeyeni, benzediklerine müsâvî tutarlar; ve bid'aların, (hürriyet) ve (istiklâlimizi) istilâ ederek bizi müstemlek hâline getirdikleri bir bulanıklık hengâmında, sünnetlerinin ihyâsını, yüz şehid ecrine denk beyân buyururlar...

Ya müslüman olarak mevcûdiyetimizi bir tek yöne tevcih edecek, böylece de arınacak, durulanacak ve (v r) olacağız; veyâhut, imânî, siyâsi, iktisâdî ve ictimâî bid'atların bulanıklığı içinde, dünyâmızı da ukbâmızı da ziyân edip çekip gideceğiz... Allahummahfaznâ!

Sebil

DİL ve EDEBİYAT

DİLSİZLİK FÂCİASI

İ. Semâheddin CEM

Dilsizlik fâciası, yıkılmakta olan güzel Türkçe'nin edebiyatımızdan, mekteplerimizden, matbuattan, evlerden, ve bütün hayattan kovulması süretiyle ortaya çıkan en son ve en acı fâciadır.

Dilsizlik fâciası, Türk dilini yıkılması ve yok edilmesi fâciasıdır.

«Türk Dil Kurumu» denen teşekkülün eski ve tanınmış âzasından «arapça hocası» müteveffa Naim Hâzım Onat vaktiyle, galiba Güneş — Dil denen mâhut nazariyenin iddia edilmesi sıralarında, Konya'da muallimlere hitaben bir konuşma yapar ve «arapça değil mi, uydur uydur söyle!» saçmasını ele alarak bunun doğruluğunu isbata kalkar, dünyanın bu en güzel ve en sağlam dilinin Türkçe ile kurulduğunu söyliyerek, dinleyenleri güldüren acâyip misaller de verir. Meselâ arapça «ferre» ve «firâre» nin aslı Türkçedir ve araplar «fırlamak, fırladı» kelimelerinden alarak «ferre — firâr» ı meydana getirmişlerdir! Keza, «Celle» kelimesi de Türkçeden alınmadır. Eski Türkler atlarının üstlerine «çul» sererler ve bunlara izzetli, yüce mânasına «çullu» derlermiş; işte Araplar bu «çullu»yu alarak «celle» kelimesini kurmuşlar... Doğrusu pek parlak fikirler! Dahası var: Adana'da halk (hangi halk, belli değil!) «tıkıl - tıhıl» dermiş, Arapça'ya bu kelime duhûl» diye girmişmiş!

Bir zamanlar «Akademi», «Ankara» kelimelerinin Türkçe olduğunu iddia eden profesörler de çıkmadı mıydı?

Memlekete en büyük kötülük zâten her sâhada olduğu gibi dil mevzûunda da «yarı — aydın» sınıfın zararlı faaliyetinden gelmiştir.

İşte, uzun yıllar önce, biz tâ mektep sıralarında birer çocuk iken başlıyan sun'i bir dil devrimi (!) bir çok vatandaşı kendi fâsid dairesine çekerek vatanı bugünkü dil keşmekeşinin ortasına ve ortanın soluna itiverdi. O derecede ki, baba, çocuğu ile, profesör de muallim ve talebe ile anlaşamaz hâle gelmiştir. Tercüme edebiyatımız acınacak duruma düşmüş ve yıkılmıştır; çünkü Garp dillerinden kitapları Türkçeye, nakledenlerin büyük ekseriyeti Türkçe bile bilmemektedir. Kuvvetli şâir ve romancı kalmamıştır, felsefe ve bediiyât dili tereddiye uğratılmıştır. Halkın günlük dili aslında 500 kelimeyi geçmez, bunlar da uydurukça ile dolunca geriye gerçek dil diye bir şey kalmıyor ve Türkçe ancak gzel eski edebi ve tarihi eserlerde nefes alabiliyor: yoksa bugünkü hücum ve taarruzlar karşısında nefes darlığına uğramasına ramak kalmıştır. Bizler de, yani Osmanlı — Türk havası ile yetişmiş ilk Cumhuriyet nesli de ortadan silindikten sonra memleket harsiyâtını hemen tamamen solcu neşriyat ve ölü bir Asya dili istilâ edecektir...

Uydurma merakı ve hastalığı, sözde dilcilerden yeni nişanlı bayanlara ve ilk mektep talebesine kadar indi. En acı ve maskara örnekler isimlerde ve soyadlarında görünmektedir: Müge, Volkan gibi...

Müge, Fransızca «yıldız çiçeği» demektir; bir assubayın kızına bu isim konmuştu, kendilerine bu adı değiştirmelerini zirâ Türkçe olmadığını mükerreren söylediğimiz halde tesiri olmadı.. Keza, Volkan da bir genç âilenin ynei doğan oğluna konulan bir ismidi... Hâlis Fransızca olan bu kelimenin yerine Türkçe karşılığı olan «Yanardağ»ı niçin koymadıklarını sorunca yüzüme garip garip baktılar. Artık bu cehalet midir, milli duygunun zaafa uğradığına yeni bir örnek midir? Şu muhakkak ki, bu da bir fâciadır!

Hele o soyadları Yarabbi! Sonu men, man ile biten frenk kırması heceler... Kentmen, kentman, könimen..

İsim ve soyadı külliyâtımız da mahvoluyor; yerlerine Avrupa özentisi, frenk bozuntusu biçimsiz, zevksiz, mânâsız soysuz lâflar geçiriliyor...

Şu cânım «Bâyezid» kelimesi bozula bozula nihayet «beyaz-it» durumuna getirilmedi mi? Kelimeyi böyle yazarken milletin tüyü kıpırdamıyor.. Şâiri Âzam Abdülhak Hâmid Beyin de takıldığı işaretsiz yavan «ham-it» sözünü burada acı acı tebessümlerle hatırlıyoruz..

Radyoların resmi ilânlarında bâzan acayipliklere rastlıyoruz. Meselâ «önemle dilenilir» dense olmayacak, «önemle rica olunur» deniyor... Yani sıkışılınca «gerici» (!) lerin lisanına müracaat olunuveriyor. Tam bir zaaf alâmeti!

Bir zamanlar frenkçe yeni moda olmuştu da bir çok âile «âilem, âilece» yerine «familya, an famiy (en famille)» ve «hava cereyânı» yerine de kuran-der» veya fena telâffuzla «koran» kullanmağa başlamıştı.. Bâzı insanlar da frenkçeye ne kadar meraklı, nekadar da âşık; Bugün radyolar, gazeteler, kitaplar, resmi ağızlar mâhut: sosyâl ve ekonomik, endüstriyel, etüd, envestisman, finans, psikolojik, literatür, filozofik fuar, enternasyonal, enformasyon, sezon.. gibi yığınla yabancı kelimeyi kullanmaktadır. Düşmanlık Avrupa menşeli yabancı kelimelere değil, Türkün bin senelik dini tefekkürünü meydana getirip işleyen islâmî kelimelerdir. Vaktiyle değiştirilen ay isimleri de böyle değil miydi? Mart, Ağustos, Şubat gibi yine yabancı olan ay adlarına ilişilmemiş, «evvel» ve «sâni» ithâmiyle sâdece dört ay ismi aforoz edilmişti. Ben şahsen, hususi mâhiyette hiç bir yazımda ve konuşmamda Ekim, Kasım, Aralık ve Ocak demem.. Bu kelimelerin musiki zevklerini ay ismi olarak yadırgadığım ve dâima ilkteşrin, sonteşrin, ilkkânun, sonkânun, demeğe bayıldığım için!

O güzel ve hukuki olan REY kelimesi de gadre uğrayanlar arasındadır. Yerine acayip ve iştikaksız, biçimsiz OY denilmiştir. Bu söz uydurmadır: hele «oyunu ver» dendiği zaman alay mevzuu olmaktadır. Rey, asil ve zarif bir kelimedir.

«Allah» mânasına vaktiyle kullanılmış olan «Çalap» ve «Tanrı» kelimeleri bugün terkedilmiştir. Bunların Allah değil «ilâh» veya «put» yerine kullanılmaları icab eder. Bir putperest, tanrısına tapar; bir müslüman da Allah'a ibâdet eder. Aralarında çok ince ve büyük fark vardır: Radyolardaki Cuma sabahları verilen Kur'ân açıklamaları dil yanlışları ile doludur..

Sık sık «Tanrıdan başka tapacak yoktur!» denmektedir ki hatâlıdır, fenadır. Bu cümlede Tanrı tapıyormuş gibi bir mâna vardır. «Tapacak» yerine «tapılacak» ve daha doğrusu «ibâdet edilecek» demek lâzımdır. Açıklamaları hazırlayan hatırlarız ki: «Allah'dan başka ibâdet edilecek yoktur!» denmesi şarttır. Diğer söz islâmî değildir. İslâma aykırıdır. Düzeltilmesi lâzımdır.

İşte, bütün bu sözde yenilikler, hep dilsizlik fâciasına aid en acı misâllerdir.

Cenâbı Hak, azaltsın ve devamına mâni olsun!

DİL'İM

FUAD ŞEMSİ İNAN

hak'ka bin yıl ederek vakf-ı-cenân,
yaydı üç kıt'ada ferman bu lisan.
bülbülün nağmesi, olmaz dengi,
çağlayandan da güzel âhengi!
okunurken duyulur kahkahası,
coşturur şi'rinin âhengi sazı!
gece mehtâp onu dinler, hayran..
gonca güller gibi elvan elvan..

***

dâsitan dâsitan etti i'lâ,
on asırdır bizi neslen neslâ.
hizmet-î-dîn ile yükseldi adı;
çınlar üç kıt'ada hâlâ yâdı!

***

başka hiç bir dile olmaz bu dil eş;
kehkeşandır; içi yüzlerce güneş!
o, fuzûlî'si, bu, cevdet paşa'sı..
sinan'ın arşa çıkar ihlâs-ı!
bu, kemal'dir; o hatîb-üşşuarâ!
hepsinin öz sözü: hak!.. sertâpâ!
şems'i var.. gâlib'i var.. âkif'i var..
nur'ü rahmet bize hak'dan onlar!

***

böyle yüzlerce dehâ parlayarak,
geçti tarihime bayrak bayrak..
hepsi ecdâd'ü velinimetimiz,
onların milletiyiz biz hepimiz!
vecd'ü îman vererek vicdâna,
ettiler kul bizi dîn'ü vatana!

haklı söz halkı kılar hak'ka yakın;
halk, uğrunda verir can hakkın.
milletin, hak ile yekpâre dili,
dilde şahlandı dehâ-yî-millî!

***

işte, aşkile coşar mevlidimin,
nice dilden nice milyon mü'min!
nur-ı-rahmet gibi her harf renk renk!..
bestedir cümlesi âhenk âhenk!..
dil değildir bu! bu bir bâd-ı-sabâ-!..
can verir dillere sevdâ.. sevdâ!..
dile gelseydi eğer hüsn ile aşk
cûş ederlerdi dilimden, ancak!

***

dil değildir bu! bu, bir âb-ı-revân!
dürr'rü cevherdir edenler feyezân!
ilmi, irfânı, hukuku, adli.
eylemiş bin senedir öz mâli.
güldüğüm, ağladığım, anladığım..
ondadır hepsi... ben onlarla varım!
salâtanatlar getirirler dilime,
mülk-i-tarihim olup her kelime.
noktasından tutarak yây'a kadar,
bana her zerresi cânım gibi yâr-!

***

âşıkım! sizlere, ben kurbanım!
ey ezânımla, lisânım, vatanım!
dilerim; haşri ederken fermân,
bizi birlikte yaratsın yaradan!

TİRYÂKİ SÖZLERİ

CENAP ŞAHÂBEDDİN

- *Yalnız kendi nefsini düşünerek dost arayan hizmetçi arıyor demektir.*
- *Kalbin hacmini, ihâta ettiği muhabbetler tâyin eder.*
- *Her şeyi onu anlayabilecek adama karşı ittihaz etmeli; tevâzuu bile!*
- *Yanlış bildiklerimizi atsak hafızamızın yükü o kadar hafiflerdi ki!...*
- *Muvaffakiyetimize çoğu zaman dostlarımız kadar düşmanlarımız da yardım eder.*
- *Gençler, sofraya oturanların, ihtiyarlar ise sofradan kalkanların hâlini andırır.*

İSLÂM YAZISINA DÂİR

HARF İNKILÂBINA TEKADDÜM EDEN MÜNAKAŞALAR

İslâm harfleri üzerinde bir takım şüphe ve tereddütler hâsıl eden davranışların tarihi oldukça eskidir. Biz -şimdilik- bu mes'elenin çok eski safhaları üzerinde duracak değiliz. Ancak Meşrutiyetten sonra Sultan İkinci Abdülhamid Hân gibi bir mânii bertaraf eden garplılaşma taraftarlarının, her mevzuda aşırı bir alafrangalık merakıyle lâtin aslından bir yeni alfabe kabul etmek dâvâsını sarâhaten ortaya atmış bulundukları bilinen bir keyfiyetir. O zaman ciddî münevverlerce benimsenmeyen bu propagandaların eseri olarak lâtin harfleri bazı kelimelerle husûsi yazışmalara girmeye başlamıştı. Meselâ İslâm harfleriyle yazılmış mektupların altına yarı Fransızca gibi lâtin harfleriyle imza atmak bir nevi moda hâline gelmişti. Meselâ İsmet Paşa bile henüz bir subayken yazdığı mektupların altına lâtin harfleriyle imza atıyordu.

Tıpkı, bugün İslâm harflerinin ehemmiyetini anlayan ve onu öğrenmeye çalışan gençlerin mektuplarında yavaş yavaş bir besmele veya selâm gibi kelimeleri İslâm harfleriyle yazmaya çalışmaları nev'inden bu da o zaman bir moda hâlinde alıp yürümüştü. Matbuatta da sık sık İslâm harflerinin güçlüklerinden, yanlış okumalara sebebiyet vermesinden bahseden yazılar çıkıyordu. Bunların kimisi, sarâhaten lâtin asıllı yeni bir alfabenin kabûlünü ortaya atamayıp sâdece İslâm harflerinin yeniden gözden geçirilerek ıslâh edilmelerinden bahsediyordu. «Huruf-u munfasıla» denilen ve İslâm yazısını bugünkü lâtin asıllı alfabe gibi harfleri biribirlerine bitiştirmeden tek tek yazmak cereyanı bu hengâmede ortaya atılmıştı.

Fakat İslâm harfleri etrâfındaki asıl münâkaşa, cumhûriyetin ilânından sonra cereyan etmiş ve bu harflerin leh ve aleyhinde pek çok şey yazılıp söylenmişti. Bunların bâzıları kitap ve broşür hâlinde neşredilmişse de pek çoğu gazete sütunlarında kalmıştır. Biz -tam bir kronolojik esasa bağlı kalmıyarak- genç nesillerin tamâmen mechûlü bulunan bu münâkaşaların bir kısmında yer alan düşünceleri aktarmaya çalışacağız. Umarız ki, aradan yarım yüz yıl kadar bir zaman geçtikten sonra da inkılâb yobazları, yazacaklarımıza karşı tahammülsüzlük göstermezler. Fiilî veya hukûkî bir aksülâmelle karşılaşmayız. Zirâ bu münâkaşalar artık tamâmen târihe mâl olmuş bulunmaktadır.

Harf inkılâbına tekaddüm eden günlerde, Türk matbuatında cereyan eden bu münâkaşaları -kısaca- aksettirmekten maksadımız, sâdece bugün arşivlerimizi dolduran milyonlarca vesikayı incelemek imkânından tamamiyle mahrum bulunan yeni nesil içinden birkaç kabiliyetli gencin merak ve alâkasını celbetmektir. Bu sûretle kemmiyet ve keyfiyet itibariyle ihtiyâca cevap verebilecek bir grup gencin İslâm yazısını öğrenmek üzere harekete geçmelerini temin edebilirsek ne mutlu.

Kemâlist inkılâbların ortaya çıktıkları mevsimde M. Kemal Paşa'nın, sarıklı meb'uslar içinde en büyük ölçüde taraftarlığını yapmış olanlardan biri de, Antalya meb'usu Rasih (Kaplan) hocadır. O zaman ikinci grupa mensup muhafazakâr meb'usların «Parsik Efendi» adını taktıkları bu ilerici hoca harf inkılâbının tahakkukundan evvel 11.4.1340 tarihli gazetelerde yer alan beyanatında -herşeye rağmen- İslâm harflerini müdafaa ederek lâtin asıllı yeni bir alfabe kabûlü istikâmetinde rey ve fikir beyan eden Hüseyin Câhid Bey'e şöyle çatıyordu:

«— Câhid Bey çok harâretli cumhûriyetçi olmuş. Neşriyâtında Türk halkına yüksekten rehberlik ettiği görünüyor. Cumhuriyeti temin eden fırka teşkilâtına bu kadar çabuk yardım etmesi, bende şüphe uyandırmıştır. Öyle seziyorum ki; beni bu mes'eleden dolayı zâhiren yardımcı göründüğü teşkilâtımızdan ayırmak ve beni teşkilâtımız aleyhine çevirmek maksadı tâkip edilmiştir. Fakat aldanıyor. İhtiyaç gösterirlerse biz Fransa'da olduğu gibi ikinci, fakat

kanlı bir inkılâb daha yapar ve gâyemizi te'yid ederiz. Bütün Avrupa tayyâre sür'atiyle terakki yolunda ilerlerken bizim hâlâ böyle dâhili ve şahsi tefrikalar, sen, ben kavgaları ile vakit geçirmekte bulunmamız, bir felâkettir. Onbeş seneden beri birçok şeyleri yıktık; fakat ricâ ederim; yerine ne koyabildik? Şimdi de lâtin harflerini kabul etmemiz mi kalmıştır? Türk harflerinden ne fenâlık gördük?

Eğer lâzımsa bu harflerimizin mâhiyetini muhafaza ederek ıslâh edebiliriz. Bunun için Maarif Vekâleti ve mütehassıslar meşgûl olmalıdır. Japonlar bile kendi harflerini, mâhiyetlerini değiştirmeden ıslah ettiler. Bizim kendi harflerimizi bırakarak lâtin harflerini kabul etmemiz doğru olur mu? Bu memleket Türkiyedir ve Türklerindir. Milliyetini değiştirmek isteyenler, Türkiye'yi terketmelidirler. Hâriçte lâtin harflerini kabul etmekte ve istedikleri şekilde yaşamakta serbesttirler, buna karışmayız. Fakat burada, Türk vatanında, hiç zararı olmayan harflerimizi ilgâ ederek yerine lâtin harflerini kabul etmek istiyenlerin aslâ yeri yoktur!»

HİSAR
mensucat
Döşemelik ve Perdelik
kadife
sanayii ve ticareti a.ş.
İMÇ 5 Blok Nu: 5302
Unkapanı
İSTANBUL
Tel 22 5174

TÜRKÇE'YE SÛİKASD

RESMÎ KİTÂBET ve SANÂYİ VEKİLİ ABDÜLKERİM DOĞRU

Kadir Mısıroğlu

— III —

Hâlis Türkçe'nin bütün îman ehline örnek teşkil edecek bir metodla müdafaasını yapan Sanâyi Vekilimiz ABDÜLKERİM DOĞRU

Abdülkerim Bey, Türk kültürü ile alâkalı mes'elelere en uzak bir vekâletin başında bulunmaktadır: Sanayi Vekâleti. Üstelik bu vekâletin sırf sınâî sahaya âid olan meşgûliyetleri için kullanmak mecbûriyetinde bulunduğu ıstılâhların çoğu yeni ve tabiatiyle frenkçedir.

Gerçekten bu sahada, meselâ Adliye ve Maarif Vekâleti gibi asırlarca kullanılmış ve yerleşmiş bir takım teknik tâbirler yoktur. O'nun, çoğu yeni mefhum ve mes'elelere müteallik bulunan lâfızları kullanmak mecbûriyeti karşısında nasıl bir sıkıntı içinde bulunduğunu tahmin etmek güç değildir.

Bu sebepledir ki; muhterem Abdülkerim Doğru Bey'e, en gayri müsâid bir sahada bile, hâlis Türkçe için bütün îman ehline vâcip olan hassâsiyeti gösterdiğinden dolayı ayrıca minnettarlık duymaktayız. Gönül isterdi ki; aynı hassâsiyeti Başvekâlet, Adâlet ve Maarif Vekâletleri gibi doğrudan doğruya millî kültürle alâkalı vekâletlerin vekilleri de gösterebilsinler! Üstelik bu tutum, kendileri için muhterem Sanayi Vekili'ninkinden daha da kolaylıkla gerçekleşebilirdi.

Hakikaten Türk hukuku, eski İslâm hukukunun ıstılâhlarını aynen devralmış ve kanun metinlerinde mâ'kes bulan islâmî elfaz, bu sâhada mer'iyet ve isti'mal kabiliyetini -belli ölçüde- muhafaza edegelmiştir.

Maarif Vekâleti için de aynı düşünceyi serdetmek aşağı yukarı mümkündür. Hal böyleyken Türk maarifi cumhuriyetin bidâyetinden beri, benimsediği gayrı millîlik şuuru ile hâlis Türkçeyi tahrip ve imhâ edenlerin ve bugün içinde bulunduğumuz lisan keşmekeşinin başı çeken bir âmili olagelmiştir.

Buna dâir misâllerden birinin birkaç satırını bu yazımızla muhterem okuyucularımıza arz ediyoruz.

Abdülkerim Bey'in bu hareketi asırların malı olan İslâmî menşe'li kelimeleri tercih ve istimâl etmekten çok daha ileri bir şuur, mukâvemet ve karşı koymayı ifâde etmektedir. Zira muhatabının mes'eleye dikkat ve alâkasını çekmekte ve ona tercihini bizzat ve bilfiil ifâde ederek dostluk ve alâkasının hangi uslûb ve kelimelere nefret ve düşmanlığının ise hangi tutum ve elfâza karşı vârid ve vâki' olduğunu izhâr etmektedir. Bu hâliyle bir mü'min için en ideal karşı koyma hareketini teşkil eden usûlü bizzat bulduğunu ve öteden beri bu dâvada müsır ve müteyakkız olan bizi dahi geçtiğini zevkle ifâde etmek isteriz. Hakikaten tebrike şâyân olan bu hareketin bütün iman ehli tarafından fiilen örnek ittihâzıyle tatbiki davâyı şuurlu bir müşterek cephe aksülâmeli hâline getirecektir. Bu yapıldığı takdirde, îman ehlini kullandıkları lisan itibâriyle de tefrik ve tayın mümkün olacaktır. Solcuların da kendilerine mahsus bir lisanları var... Hiç bir zaman Türkçe olmayan ve halktan yana bulunduklarını iddiâ edegeldikleri halde kendilerini aslâ halka yaklaştırmayan bir lisan... Bizi de Kur'an'a, Yunus'un ilâhilerine, Süleyman Çelebi'nin mevlidine ve ecdâd yâdigârı İslâmi eserlere yaklaştıran, onların mânevî dünyasını tedâii ettiren bir lisanımız olmalıdır. Bütün îman ehli tarafından, îmanın bir nevi alâmet-i fârikası gibi asîl bir lisan!..

Saadeddin Başer

BİLUMUM DUVAR, CEP ve KOL SAATLERİ TOPTAN SATIŞI

Tahtakale Cad. Asri İş Hanı zemin kat Nu. 11 - 12

22 83 11'den İstanbul

Sebil
herşey hak için

CHP İle Hesaplaşma

— VII —

Gazetemizin 8. sayısında «Meşrûiyetini Kaybeden CHP. Kapatılmalıdır.» serlevhalı yazıdan dolayı Ankara 3. Asliye Hukuk Mahkemesi'nde aleyhimize açılmış bulunan 250.000 liralık mânevî tazminat davasının dâvâ dilekçesine Avukatımız Güven Kurtul Bey'in verdiği cevabın devamını takdim ediyoruz:

İçki sofrasında buram buram ispirto tütüyordu. Hemen topluca şu karara varıldı. 'Beşir Kemal bey Abdülhamid'in ikinci kâtibi ve başkarîni İzzet Âbid Paşa'nın oğlu Abdurrahman Bey ve başkaları doğu ayaklanışında ilişkileri görüldüğünden [illegible] getirilecek. Adı geçen adamlar apar topar getirildiler. [illegible] milletin tüyü [illegible] Abdülhak suçlayıcı belge bulunmadığından, adamcağızlara kurtuluş yo[illegible]sız şöylece gösterdiler. Hayır işlerine önemli ölçüde para yatırdıkları takdirde geçip gidebilirlerdi. Yargıçlarla bu çok zengin Arapların arasında fidyeye benzer birtakım söylentiler döndüyse de bunu hiç kimse kanıtlayacak durumda değildi.»

Lâyihamızı daha fazla uzatmamak için, CHP devrine ve CHP ricâline âid binlerce yolsuzluk ve kapkaççılığı buraya nakletmiyoruz. Ama, her halü kârda günümüzdeki siyasi nüfuz yoluyla yapılan yolsuzluklar, bunların yanında pek amatörce ve «*hukuksal* (!..)» kalır.

Devlet dairelerine kendi adamlarını yerleştirme mevzuunda, CHP, günümüzdeki Partilere kötü örnek olabilecek tek kuruluştur. Yukarıda atıf yaptığımız CHP'li yazarların eserlerinde, CHP'nin, Devlet makam ve imkânlarını CHP'li bürokratlara nasıl peşkeş çektiklerini çeşitli örneklerle açıklamışlardır. Bu mevzuda bizim ilâve edeceğimiz bir şey kalmamaktadır.

8 — DİN SÖMÜRÜCÜLÜĞÜ VE İNANÇ YIKICILIĞI DA CHP'YE ÂİDDİR?

Dâvacı vekili, bu mevzuda da gerekli araştırma ve incelemeyi yapmaksızın, kulaktan dolma bilgilerle, üstü kapalı olarak müvekkilimi din sömürücülüğü ve eski yazıları egemen kılma çabaları ile itham etmektedir.

Günümüzde moda olduğu gibi, dâva dilekçesinin bu bölümü de «hayâlidir.»

CHP Araştırma Hey'eti âzası Dr. Ahmet Yücekök, «Türkiye'de Örgütlenmiş Dinin Sosyo-Ekonomik Tabanı» isimli eserinin 87. sayfasında bu konuda şunları yazmaktadır:

«Bir burjuva devrimi olarak nitelenen kemalist devrim aynı zamanda büyük ölçüde bürokratik ve askerî bir ağırlığa sahipti. Bu bürokratlar ve askerlerin Anadoluda devlet kurma çabaları biraz da «kul olabilecekleri» bir kapıyı yaratmak çabalarıdır.

ALTI OKUN HİKÂYESİ

H. Partisi, altı ok'u ne hâle soktu?

Milliyetçilik: Merâsimlerde söylenilen nutuklar. Mâziye sövüp saymalar, yaptık, yarattık, etrafında sımsıkıyız! Haykırışları! Yıllardır bitmeyen nakarat!..

Devletçilik: Tuzu dahi inhisar altına alarak kokutan bir nevi garib tarz-ı idâre...

Lâiklik: Alenen ve resmen din ve mukaddesad düşmanlığı. Milli Mücâdele'yi yapan rûhun afaroz edilmesi, Sovyet taklidi terbiye sistemi!.

Cumhuriyetçilik: Şef saltanatı... Saray'ın köşke tebdili.. Şehzâdelerin yerine şefzâdelerin gelmesi.

İnkılâbcılık: Yeşil Türbe'nin kapatılması, mâvi gişenin açılması.. Mukadderât, alınyazısı gibi kelimelerin yerine, şans, tâlih, sürprizin ikâmesi.. Fâtih'in kendi şehrinde hapsedilmesi, buna mukâbil yeni, milyonlarca liralık anıtlar inşaası. Fâtiha'nın beş dakika sükûta tebdili!.. Şalvarın çıkarılması, pantalon giyilmesi gibi.

Halkçılık: Halkla partisi arasındaki korkunç uçurumun adı. Farklar

1. Halk verir, o alır,
2. Halk inanır, o inanmaz,
3. Halk câmiin içinde, o dışında (Cenâze namazlarında)
4. Halk susar, o söyler
5. Halk boyun eğer, o emreder
6. Halk bakar, o yer
7. Halk duâ, o riyâ
8. Halk yolsuzdur, o yolludur.
9. Halkta takat, iktidar, yok, o dâima iktidarda:

İşbu dokuz sebepten dolayı Halk Partisinin halkla ve kendi prensipleriyle alâkası olmadığı ilân olunur.

O. YÜKSEL SERDENGEÇTİ

(Gülünç Hakikatlar Sh. 40-41)

Almanya Postası

Almanya'da olup da gazetemize abone olmak istiyenler çin mahallî temsilcilikler ihdas edilmiş ve kendilerine makbu ırakılmıştır. Bunların isim ve adreslerini aşağıya çıkarıyoruz.

1. Mehmed KAAN — 2400 LÜBECK 1 Marles Grube 44
2. Şerafettin ÖZKAN — 5 Köln 41 Luxemburger Str. 208, Tel. 0221/41 06 74
3. Ahmed LAPÇIN — 3320 SZ-WATENSTEDT Heim Str. 11-24 Nr. 305
4. Mehmed Turan TAGRAF — 2150 BURXTEHİDE Altlander Str. 41
5. Fahri IŞIK — 28 BREMEN-NEUSTADT Am Gaswerk 7-9
6. Şahbender DEĞİRMENCİ — 3000 HANNOVER Am Kleinen felde 21
7. Nazmi BOYNUKALIN — 6342 HAİGER Gruben Str. 12
8. Ertuğrul DÜZEL — 5000 KÖLN 30 Schuhmacherring 31
9. Seyfi ŞENOĞLU — 6236 ESCBORN/T.S. Liebig weg 5
10. H. Mehmed POLAT — 5040 BRÜHL Schützen Str. 6
11. Şaban OTURAK — 6450 HANAU J. Kirsche Gasse 4
12. Yaşar SEVİNÇ — 21-ROTTERDAM Clemens Straat 24, B
13. Ali ÖZDEMİR — 1000 BERLİN 65 Koloniestr. 5
14. Hasan DAMAR — 3300 BRAUNSCHWEİG Bienroderweg 79
15. Mehmed DEMİRCİ — 1000 BERLİN 61 Schönlein Str. 15/5
16. Nedim YALÇIN — 3000 HANNOVER-LİNDEN Selma Str. 6
17. Yahya TEL — 1000 BERLİN - 61 Kotbusser - Damın. 79 TÜRK KÜLTÜR YARDIMLAŞMA DERNEĞİ E.V. Pastfach 457

Sebil

hersev hak için
Haftalk, tarafsız, siyasi edebi tarihi gazete
Yıl: 1 Sayı: 17
BEŞ LİRA
Sâhibi ve Yazılşleri Müdürü:
KADİR MISIROĞLU
ABONE: Yıllık 200 TL. 6 aylık 100 TL.
İDAREHANE: Vilâyet Hanı Kat: 3
No: 204 — İstanbul Tel: 26 38 96
Posta Çek Nu: 97446
Dizgi: Sebil Mat. Baskı: Fazilet Mat.
Almanya Mümessilleri
A. RÜŞTÜ BANAZ — HASAN DAMAR
33 Braunschweig Haeckel str. 13
Umûmî Tevziat: SABRİ ÖZAKAR

سبيل
كل شيء للحق
جريدة اسبوعية، سياسية مستقلة، تاريخية ادبية
ص.ب: ٨٠٨ استانبول - تركيه

Sebil

EVERTHING DEVOTED TO THE TRUTH (HAQQ
An Independent Muslim, Historical,
Political and Literary Weekly
P. O. BOX 808
İstanbul/TURKEY
PHONE: 26 38 96
23 R. Ahır 1396
PRICE: 5 T.L.
Representative of Germany
A RÜŞTÜ BANAZ — HASAN DAMAR
33 Braunschweig Haeckel str. 13
phone: 0531 — 32 36 89
Representative of England
İSMAİL ERÜNSAL